

JĒZUS KRISTUS ATKLĀSME

5. DRAUDZE BRIESMĀS

ATKLĀSMES 12.-14. NODAĻA

“Šeit vajag izturību svētajiem, kuri turas pie Dieva baušļiem un Jēzus ticības.”
(Atklāsmes 14: 12)

Gandrīz jebkurš ziņojums par kādu noteiktu tēmu sastāv no ievada, galvenās daļas un noslēguma, kurā autors izklāsta savus secinājumus. Atklāsmes grāmata, turpretim, ir citādāk strukturēta; informācija, kas aprakstīta kādas tēmas nobeigumā, parasti sevī ietver arī nākamās vīzijas ievadu. Piemēram, Atklāsmes 11: 18 Jānis apraksta 7 tauru sodību kulmināciju; un tai pat laikā šis pants ir arī kā nākamās nodaļas kopsavilkums.

Šeit tiek izteikti pieci apgalvojumi, kuri vēlāk tiks apskatīti tālākajās vīzijās:

1. Tautas ir kļuvušas dusmīgas (sal. Atklāsmes 12: 17; 13: 7, 15);
2. Nāk Dieva dusmas (sal. Atklāsmes 15: 1);
3. Visi, kuri postījuši zemi, tiks iznīcināti (Atklāsmes 11: 18);
4. Mirušie tiek tiesāti (sal. Atklāsmes 20: 12);
5. Uzticīgie tiek apbalvoti (sal. Atklāsmes 21, 22).

Otrajai grāmatas daļai ir saistība ar šiem notikumiem. Tie var tikt sadalīti trīs lielās daļās: antikristīgo varu lielās dusmas (Atklāsmes 12-14), Dieva atbilde (Atklāsmes 15-18), un pēdējo dienu notikumi (Atklāsmes 19-22). Pirmā daļa ir iestarpinājums starp nobeigumu ainai ar septiņām taurēm (Atklāsmes 11:19) un ainu par septiņām sērgām (Atklāsmes 15: 5; 16: 17-21). Tas ataino to, kā reliģiskās un politiskās varas ir vajājušas Jēzus Kristus draudzi cauri vēsturei līdz pat beigu laikam. Šādā veidā tiek skaidri atklāts, kādēļ Dievam beidzot ir jāiejaucas. Jānis debesīs redz trīs lielas zīmes: Jēzus Kristus draudzi (Atklāsmes 12: 1), tās vajātāju – ugunīgu sarkanu pūķi (Atklāsmes 12: 3) un visbeidzot septiņus eņģeļus ar septiņām sērgām jeb mocībām (Atklāsmes 15: 1), kas ir Dieva atbilde uz viņa draudzes vajāšanām.

Šeit, rādot Jānim nākotni, Jēzus Kristus ir ļoti atklāts savā kritikā pret politiskajām un reliģiskajām varām, kas tik nežēlīgi ir attiekušās pret viņa sekotājiem. Viņš šīs varas ir šifrējis ar tēliem no Vecās un Jaunās derības, tomēr šie simboli ir tik detalizēti, ka grūti būtu nesaprast, uz ko tie attiecas. Jēzus tik daudz nepievērš uzmanību atsevišķām personām, bet gan drīzāk antikristīgajām iekārtām, tāpēc turpmāko studiju laikā tādi vajadzētu būt arī mūsu uztverei.

Kad Jēzus mūs brīdina par nekristīgajām kustībām, mums uzzināto nevajadzētu paslēpt, bet gan aicināt cilvēkus atgriezties. Tajā pat laikā jāatceras, ka Vecās derības pravieši par šādiem aicinājumiem no ļaudīm un viņu politiskajiem un garīgajiem vadītājiem ļoti reti saņēma atzinību un pateicību, drīzāk gan kaut ko tieši pretēju.

SIEVIETE UN PŪKIS

Atklāsmes 12: 1–6

Tēli un simboli:

Sieviete (1. pants – Jesajas 54: 5, 6; Hozejas 2: 18, 21, 22; Jāņa 3: 28, 29; 2. Korintiešiem 11: 2)

Saule (1. pants – Psalmi 89: 37; Maleahija 3: 21; Lūkas 1: 76–79; Jāņa 8:12)

Mēness (1. pants – Psalmi 89: 38; Psalmi 136: 7-9)

Vainags no divpadsmit zvaigznēm (1. pants – Atklāsmes 1: 20; 1. Pētera 2: 9; Atklāsmes 21: 14)

Ugunīgs, sarkans pūķis (3. – 9. pants)

Septiņas kronētas galvas (3. pants – Atklāsmes 17: 9)

Septiņi ragi bez kroņiem (3. pants – Daniela 7: 24; Atklāsmes 17: 12)

Dēls, vīrs (4., 5. pants – Jesajas 9: 1, 5, 6)

Dzelzs zizlis (5. pants – Psalmi 2: 9)

Tuksnesis (6. pants – 2. Mozus 5: 1; Psalmi 78: 52, 53)

Pirms Jānis saņem vēsti, viņa skats vīzijā parasti ir pievērsts Debesu Svētnīcai: tā pirms viņš raksta vēstules septiņām draudzēm, viņš sastop Jēzu Kristu Svētajā vietā, Svētnīcas pirmajā telpā (Atklāsmes 1: 12-20); pirms ir atvērti septiņi zīmogi, apustulis redz Jēzu Kristu kā Jēru Dieva troņa priekšā (Atklāsmes 4, 5); pirms atskan septiņas taures, Jāņa skats ir vērsts uz Debesu kvēpināmo altāri (Atklāsmes 8: 2-5). Tagad viņa skats atkal tiek vērsts uz Debesīm (Atklāsmes 12: 1, 3 – burtiski: Debesīs); tur viņš redz sievieti kopā ar bērnu, sieviete ir tērpta saulē, stāvot uz mēness, tai galvā vainags no divpadsmit zvaigznēm. Viņu un viņas bērnu apdraud ugunīgs, sarkans pūķis.

Jau Ēdenes dārzā Dievs norādīja uz cīņu starp Jēzu Kristu un sātanu: čūska iekodīs Ievas dzimumam papēdī, taču Ievas dzimums sadragās visa ļaunuma iesācēja galvu (1. Mozus 3: 15). Šie notikumi ir spilgti aprakstīti Atklāsmes grāmatas 12. nodaļā.

Tādējādi sieviete debesīs simbolizē Dieva tautu. Vecā Derība Israēlu jau nosauc par “Dieva līgavu”. Arī Jaunajā Derībā draudze tiek saukta par “līgavu”, kas gaida savu līgavaini Jēzu Kristu, kurš lai „vestu viņu uz sava Tēva namu” (Jāņa 14: 2, 3).

Ķēniņš Salamans attēlo savu līgavu ar vārdiem, kas lūdzinās Dieva tautai Atklāsmes 12. nodaļā: skaista kā mēnessnīca, šķīsta kā saule (Dziesmu dziesma 6: 10 (Augstā dziesma)). Tās ir arī Jēzus Kristus draudzes īpašības. Dievs piešķir tai skaidrību, šķīstumu un skaistumu, jo viņš šķīsta viņu no vainas un atjauno caur savu Svēto Garu. (Galatiešiem 5: 22, 23)

89. psalmā 36. un 37. pantā dziesminieks Ētāns sauli salīdzina ar Dāvida karaļnama valdīšanu (21., 29., 30. pants); turpretim Dāvids ir simbols Mesijam – tādēļ Jēzus Kristus ir saukts par „Dāvida Dēlu” (Mateja 21: 9). Tāpat arī saule simbolizē Jēzus Kristus valdīšanu (sal. Psalmi 84: 12). Tā mums atnesīs taisnošanu Dieva priekšā un mūžīgo dzīvību, un tas mums Jaunajā Derībā ir skaidri darīts zināms. Pat ja Jēzus Kristus valdīšana un Glābšanas plāns Vecajā Derībā šķiet neskaidrs, Dieva vēsts Israēla bērniem ir „skaista kā mēnessnīca” (sal. Dziesmu dziesma 6: 10). Saskaņā ar Ētānu šis ir „paties liecinieks padebešos”. Tāpat kā Mēness saņem savu gaismu no Saules, tāpat Vecā Derība izgaismojas Jaunās Derības vēstī. Tā (Vecā Derība) par glābšanu caur

Jēzus Kristus upuri nestāsta ļoti tieši un detalizēti, bet tomēr pietiekami skaidri saprotami. Divpadsmit zvaigznes, iespējams, simbolizē apustuļus, kuri nodeva tālāk mums vēsti par Jēzu Kristu.

Dieva ļaudis stāv uz Vecās Derības pamata, ir apgērbti ar Jaunās Derības evaņģēliju un izgreznoti ar apustuļu mācībām. Šodien, tāpat kā toreiz, draudze ir *ķēnišķīgu priesteru* saime, kas ved ļaudis pie Jēzus Kristus (2. Mozus 19: 6; 1. Pētera 2: 9). Tādēļ kronī ir divpadsmit zvaigznes.

Jēzus Kristus, draudzes „Līgavainis”, tajā pat laikā ir arī šīs tautas Bērns. Viņš nolika savu dievišķību un kļuva par cilvēku (Filipiešiem 2: 6-11), jūdu no Dāvida dzimtas (Lūkas 3: 23-33). Viņš ir Kungs, kurš valdīs pār visu pasauli ar dzelzs zizli, kas nozīmē, ka Dieva valdīšana vairs nekad netiks traucēta. Jēzus Kristus rīkojās, lai apturētu ļaunumu, ciešanas, nāvi un netaisnību, lai nodibinātu viņa taisnības un mīlestības Valstību.

Sātans apstrīdēja šo valdīšanu. Kamēr Jēzus Kristus bija debesīs, sātans viņam nespēja neko nodarīt. Bet, kad viņš kļuva par cilvēku un nonāca uz zemi, viņa pretinieks redzēja iespēju viņu iznīcināt. Jau drīz pēc Jēzus dzimšanas, sātans mēģināja nogalināt Dieva Dēlu caur Romas vasali Hērodu. Izmantojot romiešus, viņš beigu beigās pienagloja Jēzu pie krusta. Tomēr Jēzus Kristus nepalika kapā, bet Dievs viņu uzmodināja un viņš atgriezās Debesīs.

Šie notikumi ir atainoti tiešām dramatiski: sātans te parādās kā liesmojošs pūķis, gaidot, kad varēs aprīt jaundzimušo Bērnu. Kā jau iepriekš minēts, viņš tam izmanto Romas spēku. Interesanti, ka romiešu ģerbonī bija attēloti vairāki pūķi, bet sarkanā bija imperatora un vēlāk pāvesta krāsa. Bīskaps Silvestrs (314. – 335. g.) ir bieži attēlots daudzās katoļu svētbildēs kā cilvēks, kas uzvar pūķi, jo viņa laikā imperators Konstantīns beidza kristiešu vajāšanas (tolerances edikts 313. g.). Kristieši to uzskatīja par uzvaru pār romiešu pūķi un pagānismu.

Septiņas galvas ne vien attēlo septiņas Romas valdības formas, bet arī septiņas varas, kas apdraudēja Dieva ļaudis (vairāk par to – nākamajā studiju materiālā). Desmit ragi attēlo desmit ģermāņu karalistes, kuras beigās sadalīja Romas impēriju. Tomēr Jēzus Kristus laikā šīm ciltīm nebija nekādas politiskās varas Romas impērijas teritorijā un tām nebija savu karaļu. Tādēļ ragiem nav kroņu (sal. Atklāsmes 12: 3; 13:1 ; 17: 12).

Ar savu asti pūķis noslauka trešo daļu no Debesu zvaigznēm un noiet tās uz zemes. Zvaigznes bieži simbolizē Dieva cilvēcīgos un debesu vēstnešus, bet šīs zvaigznes tiek nomestas no Debesīm uz zemes, tātad tās var aņot tikai eņģeļus. Saskaņā ar Jesajas 9: 14, pravietojumos aste simbolizē pašpasludinātus „Dieva vēstnešus”, kas izplata maldus. Attiecīgi sātans ir pārvilinājis trešo daļu no eņģeļiem ar savām viltus mācībām, lai tie kopā ar viņu tiktu izraidīti uz zemi, kur valda ļaunums.

Pēc tam, kad sātans vairs nevarēja Jēzum neko nodarīt, viņš dusmu pilns vērsās pret Jēzus draudzi. Savukārt tā patvērās tuksnesī uz 1260 gadiem (6. un 14. pants). Šis skaitlis ir atrodams arī Atklāsmes 11: 2, 3 (sal. arī Daniēla 7: 21-25). Tik ilgs ir arī vajāšanu un viduslaiku reliģiskās neiecietības laika periods. (Sal. ar 4. nodarbību.)

Šeit Jānis netieši atsaucas uz Israēla izvešanu no Ēģiptes, kad Dievs tos atveda tuksneša drošībā un par viņiem tur rūpējās. Līdzīgā veidā Jēzum Kristum bija jāpasargā jaunās derības ļaudis no vajāšanām un iznīcināšanas viduslaiku periodā līdz pat 18. gs. beigām. Proti, reliģiskie kari un Inkvizīcija draudēja visiem, kas nepiederēja Romas baznīcai. Miljoni ticīgo tādējādi zaudēja savas dzīvības, tomēr gan smagi vajātie valdieši un hugenoti, gan Reformācijas draudzes izdzīvoja šajā bīstamajā laikā.

KARŠ DEBESĪS UN KARŠ VIRS ZEMES

Atklāsmes 12: 7–17

Tēli un simboli:

Mihaēls (7. pants – Daniela 12: 1, 2)

Ūdens kā upe (15. pants – Jāņa 7: 38, 39; Atklāsmes 17: 15)

Zeme (16. pants – Atklāsmes 13: 11)

Jēzus liecība (17. pants – Atklāsmes 19: 10)

Turpmākajos pantos Jānis attēlo lielo cīņu Debesīs. Mihaēls nostāda ierindā savus eņģeļus, lai cīnītos pret pūķi, kuru atbalsta tie eņģeļi, kas pārgājuši viņa pusē. Saskaņā ar Daniēla grāmatu, Mihaēls nav tikai eņģeļu vadonis, bet Vadonis, kurš uzņemas Dieva ļaužu lietu un laiku beigās dosies to glābt un modināt mirušos. Šis attēlojums parāda, ka ar Mihaēlu te var būt domāts tikai Jēzus Kristus (Jāņa 5: 25-29). Vārds „Mihaēls” nozīmē „Kurš ir kā Dievs?”. Nevienš eņģelis nepretendē uz šādu titulu un vārdu.

Līdz pat Jēzus krustā sišanai un augšāmcelšanās brīnumam sātanam acīmredzot bija pieeja Dieva tronim (sal. Ījaba 1: 6, 7). Lai vai kā, pēc tam, kad viņš bija mēģinājis ievest Jēzu Kristu kārdināšanā un nogalināt viņu, pasaules Radītāju, viņš visiem eņģeļiem bija parādījis savu patieso seju. Tādēļ pēc sīvas cīņas viņš tiek izraidīts no Debesīm un kopā ar saviem eņģeļiem tiek patriekts uz zemi uz mūžīgiem laikiem. Tikai uz šīs planētas viņš vēl atrod kādus, kas atbalsta viņa sacelšanos pret Dievu. Tādējādi kļūst skaidrs tas, ko viņš vēlas: Dieva radības nāvi un iznīcināšanu. Tādēļ, ka viņš ir bezspēcīgs pret Dievu Tēvu un zaudējis pret Jēzu Kristu, viņš tagad ķeras klāt Dieva īpašumam, lai atriebtos par savu sakāvi. Šādu uzvedību mēs varam atrast arī pie cilvēkiem, kas bezspēcības dūsmās bez jebkāda iemesla meklē atriebību pret tiem, kuri viņiem pašiem neko nespēj nodarīt.

Mēs varam atrast sātana apsūdzības ne tikai Bībeles liecībās, bet arī cilvēku, kas atļauj sātanam sevi iespaidot, izteiktajos pārmetumos: piemēram, Dievs ir netaisns un nemīlošs, jo viņš uzreiz neizbeidz visas ciešanas. Ciešanas un nāve ir tikai sekas atšķirtībai no Dieva – Dieva, kurš ir mīlestība un dzīvība. Šo atšķirtību esam veicinājuši mēs paši, cilvēki, un tagad vainojam Dievu par sekām, par kurām paši esam atbildīgi. Turklāt lielāko daļu šīs pasaules ciešanu mēs izraisām paši, piemēram, nepievēršam uzmanību Dieva baušļiem, iznīcinām viņa radību un esam nīstoši un egocentriski mūsu attiecībās ar līdzcivīkiem.

Dieva likumu, taisnīguma un mīlestības kritizēšana sātanam palīdzēja savā pusē noskaņot trešo daļu eņģeļu. Taču tad, kad Jēzus Kristus pats sevi upurēja savu radību dēļ, beidzot tapa skaidrs, ka Dievs nav vis nemīlošs un netaisnīgs. Gluži pretēji – viņš pat visļaunākajam noziedzniekam piedāvā piedošanu un jaunu dzīvi, un viņš pats izpērk tā vainu. Tas tagad ir pārlicinājis citu planētu iedzīvotājus.

Tomēr ne katrs to ir sapratis šeit uz Zemes. Lielākā daļa cilvēku aizvien atļauj sātanam sevi kārdināt ar viņa piedāvājumiem. Viņi vai nu apšaubā Dieva eksistenci vai arī viņa rīcību un viņa raksturu. Tāpēc Dievs mums dod laiku, lai mēs varētu saprast, ka viņš ne tikai eksistē, bet arī pret mums izturas taisnīgi un viņš mīl mūs, jo viņš ir riskējis ar visu, lai mūs izglābtu. Ko gan vēl vairāk kāds var upurēt, kā sava paša dzīvību?

Ar savu sludināšanu un caur savām dzīvēm kristieši liecina par Dieva mīlestību un viņa taisnīgumu pret visiem. Jēzus Kristus upuris ir atbrīvojis viņus no grēkiem un tādā veidā arī no sātana kundzības. Tie dalās ar līdzcivīkiem savā pieredzē, lai arī viņus vadītu brīvībā, kas atrodama Jēzū Kristū. Ar to viņi uzvar Dieva ienaidnieku un viņa atbalstītāju rindas (11. pants). Tas sātanu sanikno vēl vairāk. Pēc tam, kad viņš ir zaudējis debesīs, arī šeit uz zemes viņam jāiztur viena sakāve pēc otras. Tādējādi viņam vairs nav daudz laika, lai atriebtos Dievam. Tāpēc

viņš izmanto jebkurus līdzekļus, lai iznīcinātu Jēzus Kristus draudzi. Viņš ir to vajājis ar politisko un garīgo vadītāju starpniecību: simtiem Kristus sekotāju iznīcināja jūdu vadoņi; tūkstoši mira romiešu zvērību dēļ; simtiem tūkstošu krita no musulmaņu kareivju rokas un miljoniem dzīvību laupīja viduslaiku baznīcas Inkvizīcija un reliģiskie kari. Jēzus draudzei tiešām bija jāpārcieš ļoti daudz.

Kad Jānis Atklāsmes grāmatā izmanto dzeramā ūdens tēlu, ūdens neapzīmē tikai cilvēkus, bet attiecas arī uz Svētā Gara un Jēzus Kristus evaņģēliju. Tas top skaidrs no konteksta; šajā gadījumā var būt domāts kā viens, tā otrs. Sātans ne tikai sūta daudz ļaunu pret Jēzus draudzi, bet mēģina arī apslāpēt tās dzīvo liecību ar nepatiesām doktrīnām, kuras viņš uzdod par atklāsmi no Dieva. (Sal. ar 4. nodarbību.) Tomēr Jēzus atkal un atkal sūtīja savai draudzei palīdzību un apgādāja to ar savu Vārdu. Tā maskējušies par tirgotājiem valdieši (valdensieši) izplatīja Svētos Rakstus pa visu Eiropu, kaut gan baznīca bija aizliegusi Bībeles lasīšanu ļaunu dzimtajās valodās (Tulūzas koncils 1229. gadā; arī pirms tam Gregorijs IV un Inocents III). Arī vēlāk aizvien tika mācīts, ka neierobežota pieeja Bībelei nestu vairāk ļaunuma nekā labuma (*Great Encyclical Letters of Leo XIII*, Benziger Brothers, New York, 1903, pp. 412–413).

Pateicoties Reformācijai un iespiediekārtu attīstībai Bībele tika izplatīta vēl lielākā mērā, tad arī vajāšanas lēnām mazinājās un sāka iesakņoties reliģiskā brīvība. Protestanti piedzīvoja milzīgu atbalstu līdz ar Amerikas atklāšanu, jo daudzi varēja emigrēt, lai būvētu sev jaunu dzīvi Brīvības zemē. Tajā laikā daudzi jau uzskatīja, ka tas ir pravietojuma, kas aprakstīts Atklāsmes 12: 16, piepildījums; viņiem Amerika bija zeme, kur rast drošību no vajāšanām, kuras Eiropā tie bija cietuši gadsimtiem ilgi. Tur viņi beidzot brīvi varēja dzīvot atbilstoši savai ticībai. Pēc tam, kad amerikāņi ieguva neatkarību, viņi 1787.-1788. g. izveidoja konstitūciju, kas visiem pilsoņiem nodrošināja reliģisko brīvību (1260 gadu perioda beigās). Šajā laikā beidzās arī valdiešu (valdensiešu) vajāšana un notika pēdējo Inkvizīcijas piespiesto nāvēssodu izpildīšana.

Lai nu kā, sātans tomēr nebija ar mieru atzīt sakāvi. Viņš pēdējo gadsimtu laikā caur tā saukto Apgaismību bija pasauli labi sagatavojis tās sekularizācijai un milzīgu daļu cilvēku pārveda savā pusē, padarot tos vai nu vienaldzīgus vai par ateistiem, materialistiem, spiritistiem, māņticīgajiem vai par ezotērikas piekritējiem. (Sal. ar 4. nodarbību.)

Nedaudzie atlikušie aizvien ticīgie kristieši tagad kļuva par viņa īpašo mērķi. Jānis tos, kas aizvien tic Jēzum Kristum, sauc par “pārējiem no viņas dzimuma” (angļu – „*the rest of Her offsprin*” - tulk. piez.) (17. pants). Pretstatā neticīgo masām un māņticīgajai cilvēcei, viņi veido tikai nelielu cilvēku grupu un no antikrista sekotājiem un tiem kristiešiem, kas tikai par tādiem saucas, atšķiras ar divām būtiskām pazīmēm:

- Viņi tur Dieva baušļus (2. Mozus 20:2-17) pat laikā, kad tie tiek uzskatīti par jūdaiskiem, Kristus atceltiem, nenožīmīgiem vai novecojušiem. Saskaņā ar Jēzu Kristu Dieva baušļi ir spēkā līdz pasaules galam (Mateja 5: 17-19).
- Viņi ne tikai liecina par Jēzu Kristu, bet arī Jēzus turpina sniegt savu liecību viņiem caur Svēto Garu. Viņš tos neatstāj vienus pasaulē, bet caur savu atklāsmi rāda tiem pareizos ceļus un lēmumus (sal. Atkl. 19:10 – „Jēzus liecība ir pravietošanas gars”).

Šī Bībelei ticošo Jēzus Kristus sekotāju grupa tagad atrodas notikumu epicentrā cīņai starp Jēzu Kristu un anti-kristīgajām varām. Par to mēs vairāk uzzināsim nākamajā nodaļā.

PĀRDOMĀM

Kā es ar savu dzīvi varu parādīt, ko tas nozīmē, ka Dievs mīl mūs un atbrīvo mūs no sātana varas?

ZVĒRS, KAS IZKĀPJ NO JŪRAS

Atklāsmes 13: 1–10

Tēli un simboli:

Jūra (1. pants – Daniēla 7: 2, 3; Jesajas 17: 12; Atklāsmes 17: 15)

Lauva, leopards, lācis un zvērs ar ragiem (2. pants – Daniela 7: 3–7)

42 mēneši (5. pants – Daniela 7: 25; Atklāsmes 11: 2, 3; 12: 6)

Pēc tam, kad Dieva pretinieks bija spiests atzīt sakāvi pret Jēzu Kristu un nebija spējīgs gadsimtu gaitā iznīdēt viņa draudzi, tas uzsāka izmisīgu cīņu pret beigu laika kristiešiem. Izteiciens “pārējie no viņas dzimuma” (Atklāsmes 12: 17; pārējie var tulkot arī kā „atlikums” vai „atlikušie”) netieši norāda, ka viņi ir mazākumā. Tos vajā trīs spēki: pūķis, zvērs no jūras (Atklāsmes 13: 1) un zvērs no zemes (Atklāsmes 13: 11). Šie trīs spēki savā ziņā ir pretstats Dievībai un veido „nesvēto trīsvienību”. Tādējādi pūķis aizvieto Dievu Tēvu, zvērs no jūras – Jēzu Kristu un zvērs no zemes – Svēto Garu. Tas kļūs skaidrāks nākamajā atklāsmē.

Pirms Jānis visu uzmanību pievērš beigu laika krīzei, Jēzus Kristus viņam parāda anti-kristīgo varu pirmsākumus un attīstību, lietojot simbolus no Daniela grāmatas. Katrs, kurš izprot pagātni, var labāk izprast šodienas notikumu nozīmi, tāpat arī nākotnes notikumus, un tik viegli neiekritīs spekulāciju un šaubu valgos.

Kamēr pūķis stāv krastā, no ūdens izceļas zvērs. Tādējādi Jānis, visticamāk, sākumā ierauga ragus, pēc tam galvas un visbeidzot – visu ķermeni. Šis spēks pakāpeniski izceļas no cilvēku jūras, tādējādi pirmās kļūst redzamas varas, kuras simbolizē desmit ragi. Galvas un ragi atmiņā atsauc pūķa aprakstu, tomēr šoreiz uz galvām vairs nav kroņi, bet uz ragiem gan. Zvēra ķermeni veido zvēri, kas aprakstīti Daniela grāmatas 7. nodaļā: tas ir daļēji lauva, daļēji lācis, daļēji leopards, un tam ir arī to attiecīgās iezīmes: tas ir tik iedomīgs kā Bābele (Daniela 4: 21-30), nogalina tikpat daudz cilvēku kā Medo-Persija (Daniela 7: 5) un pārvalda varenu impēriju kā Grieķija. Tas reprezentē babiloniešu dieva ķēniņvalsti, persiešu saules kultu un grieķu doktrīnas par nemirstīgo dvēseli. Tādā veidā šī vara stingri paliek pie vecajām tradīcijām. Šis zvērs attēlo pasaules politiskās un reliģiskās varas apvienojumu, caur kuru vēsturē darbojas Dieva pretinieks.

Tāpēc septiņas galvas simbolizē arī septiņas valstis, kuras ir vajājušas Dieva ļaudis un nospiedušas tos bezdibeņa malā: Ēģipte, kas Israēla bērnu pastāvēšanu apdraudēja, nogalinot to jaundzimušos vīriešu dzimuma mazuļus (2. Mozus 1: 15, 16, 22); Asīrija, kas pēc daudzu ļaužu nogalināšanas aizveda gūstā desmit Israēla ciltis (2. Ķēniņu 17: 6), Babilonija, kas iznīcināja atlikušās Israēla ciltis un, piedraudot ar nāvi, pavēlēja pielūgt zelta tēlu (2. Laiku 36: 17-20, Daniela 3. nod.); Medo-Persija, kas plānoja galīgo jūdu iznīcināšanu (Esteres 3: 8-13); Sīrija, kas Antioha vadībā vēlējās izskaust jūdu ticību, iznīcinot jūdus (1 Makabeju 1: 43–53), Roma, kas sagrāva Jeruzālemi un templi, aizliedza jūdu ticības praktizēšanu 135. g. pēc Kristus un izveda jūdus no Palestīnas, kā arī vajāja kristiešus. Septītā galva simbolizē jaunu varu, kas ir izveidojusies no senās Romas, un dara tās pašas lietas, ko pārējās galvas, proti, turpina darboties pret Dieva ļaudīm. Visās šajās impērijās valdnieki bija arī augstie priesteri, starpnieki starp dieviem un cilvēkiem, kā arī viņu pārstāvji uz zemes.

Pēc izcelšanās no jūras, zvērs no pūķa saņem spēku, varu valdīt un autoritāti. Zākājošie vārdi uz galvām un tā Dieva zaimošana (6. pants) signalizē, ka tas nav tikai politiskas, bet arī reliģiskas varas simbols. Tas cīnās pret Dieva ļaudīm un valda 42 pravietiskos mēnešus (vai trīs ar pusi laikus, 1260 gadus). Visam šeit aprakstītajam ir saistība ar to pašu varu, kas Daniela 7. nodaļā ir nosaukta par „mazo ragu”. Ar šī apraksta palīdzību Daniela vīzija tiek paplašināta: vienai no galvām rodas nāvīgs ievainojums, kas tiek sadziedēts, izraisot visas pasaules apbrīnu un zvēra pielūgšanu.

Tā līdzība ar Jēzu Kristu ir pārsteidzoša. Tāpēc agrīnie kristieši jau zvēru nosauca par antikristu. Tieši tāpat kā Jēzus Kristus savu spēku un varu valdīt bija saņēmis no Dieva Tēva (Daniela 7: 13, 14), tā antikrists savu autoritāti saņem no pūķa, kurš pats grib būt kā Dievs (Jesajas 14: 12-14). Jēzus Kristus sludināja trīs ar pusi gadus; antikrists valda trīs ar pusi laikus. Jēzus Kristus nomira pie krusta un piecēlās no mirušajiem; antikristam rodas nāvējoša brūce, bet pēc tam sadzīst. Jēzu Kristu noslēgumā pielūdz visa radība; tādā pašā veidā visa cilvēce pielūgs antikristu (sal. Atklāsmes 14: 7). Jēzus Kristus spriež tiesu antikrista sekotājiem; antikrists vēlas iznīcināt Jēzus Kristus sekotājus.

Kā jau minēts, pūķis simbolizē gan sātānu, gan arī Romas impērijas varu. Patiešām, imperatori ne tikai sevi uzskatīja par augstākajiem starpniekiem starp dieviem un cilvēkiem (latīņu *Pontifex Maximus* – „augstākais tilta cēlājs” jeb „augstākais starpnieks”), bet pat paši sevi par dieviem. Tas ir iemesls, kāpēc imperatora kulta bija pārāk par visām citām reliģijām. Ja vien kristieši būtu pielūguši imperatoru kā „kungu un dievu”, Roma tos nebūtu vajājusi, un tie būtu varējuši brīvi dzīvot savā ticībā.

Kaut arī tūkstoši mira kā mocekļi, kristieši tomēr lūdza par Romas impēriju. Tie zināja no Atklāsmes grāmatas, ka tieši pēc Romas krišanas parādīsies antikrists, un tie daudz labprātāk mirtu par savu ticību Jēzum Kristum, nekā tiktu antikrista pavedināti. Tomēr, kad beidzot Romā parādījās jauna politiski-reliģiska vara Baznīcas hierarhijas veidolā, viņi lielākoties nesaskatīja tās patieso raksturu. Galu galā šī varas maiņa nenotika vienas dienas laikā.

Šī nodaļa satur Jēzus Kristus brīdinājumus par notikumu attīstību, kuru viņš neatbalsta. Ar šo viņš aicina uz grēku nožēlu un nebībelisko uzskatu un tradīciju atmešanu. Viņa motīvs ir mīlestība pret mums, cilvēkiem, kas nepārtraukti atkal un atkal izvēlas nepareizo ceļu. Tādēļ turpmākos skaidrojumus vajadzētu apskatīt no šāda skatu punkta.

Līdz ar Romas krišanu lielo antīko impēriju laikmetam bija pienācis gals. Līdz ar ģermāņu ciltīm to vietā pie varas nāca jauni valdnieki. Tas ir iemesls, kāpēc zvērs no jūras vairs nenēsā kroņus, bet tagad tā desmit ragi ir kronēti. Vispirms pakāpeniski no ļaužu jūras cēlās ģermāņu ciltis, kas ar laiku ieguva varu pār tām zemēm, kuras iepriekš bija pakļāvušas Roma. Tomēr sekojošajos gadsimtos izrādījās, ka viņu varas pamats bija Romas Baznīca. Tā viņiem piešķīra politiskās varas autoritāti un lika to galvās „Svētās Romas impērijas kroni”. Ikviens, kas nostājās pret Baznīcu, tika no tās padzīts ar likumu, un tai pašā brīdī zaudēja savu politisko autoritāti.

Patiesībā tādējādi Romas impērija nemaz nav kritusi, bet tikai pārveidojusies, kā konstatējis vēsturnieks Ādolfs fon Harnaks: „Tādējādi Romas Baznīca slepus izauga laicīgās Romas impērijas vietā. Patiesībā caur to impērija turpināja pastāvēt.” (Ādolfs fon Harnaks, *The Essence of Christianity*, Hinrich Publishing Company, Leipzig, 1902, p. 151 ff).

Šo pieņēmumu apstiprina arī citi vēsturnieki: „Ietekmīgā Romas Katoļu baznīca nebija nekas vairāk, ne mazāk kā nokristīta Romas impērija. Roma bija ne tikai pārveidota, bet arī pievērsta ticībai. Vecās impērijas galvaspilsēta kļuva par jaunās kristīgās impērijas galvaspilsētu. *Pontifex*

Maximus amats pārtapa Pāvesta amatā (..) Cauri gadsimtiem pat Romas valoda ir saglabājusies kā Romas Katoļu baznīcas oficiālā valoda (..) No politiskās Romas drupām izauga šī lielā garīgā impērija gigantiskās Romas Baznīcas veidolā.” (*Alexander Clarence Flick, The Rise of the Mediaeval Church, Burt Franklin Publishing Company, New York City, 1959, pp. 148–150*).

ATKĀPE: VAI PĒTERIS BIJA PIRMAIS PĀVESTS?

Katoļu baznīca uztver Jēzus Kristus pilnvaru Mateja 16: 13-19 kā pierādījumu, ka pāvestam pieder augstākā autoritāte baznīcā un patiesībā pār kristiešiem kopumā. Bet tik un tā no 62 slaveniem un lieliem katoļu baznīctēviem un baznīcas skolotājiem tikai 17 bijuši vienisprātis, ka Pēteris ir tā klints, par kuru runāja Kristus minētajā tekstā. Visi pārējie šo tekstu neattiecināja uz Pēteri, bet drīzāk gan uz pašu Jēzu Kristu, kurš ir Klints, vai arī uz ticību viņam. Arī baznīctēvs Augustīns teica, ka Pētera liecība ir tā klints, uz kuras Jēzus Kristus uzbūvēs savu Draudzi (Augustīns burtiski: “Es viņu uzbūvēšu uz sevis un ne uz tevis”) – *Joannem tractatus 124, 5, in Migne, PL 35: 1973 and in Retractiones I. 21, 2, in Corpus scriptorum carum latinorum, ecclesiasti, CSEL,XXXVI, 98*).

Turklāt nepastāv nekādas norādes, ka Pēteris būtu piešķīris jebkādas pilnvaras uz varu kādam no saviem pēctečiem Romā (it kā bīskaps Lins (*Linus*) 67.-76. g.m.ē.). Ne Bībele, ne jebkāds cits vēsturisks dokuments šajā laikā nemin šāda veida piešķirumu.

Pēteris pats nav bijis agrīnās kristiešu draudzes augstākais vadītājs, bet gan tikai viens no trīs vadošajiem vīriem (sal. Galatiešiem 2: 7-9 – Pāvils apustuli ierindoja otrajā vietā; Apustuļu darbi 15: 13 un turpmākajos pantos Jēkabs izstrādāja lēmumu, tātad Pēteris nav tas, kurš izlemj viens pats, bet gan visi apustuļi izlemj kopā).

Apustuļu darbi 6: 1-6 parāda, ka Pēteris pats nav nevienu norīkojis (šeit tam ir saistība ar jauna un nozīmīga draudzes amata aizsākšanu). Divpadsmit apustuļi labprātāk sasauc visu draudzi kopā, tad tie balso, un tad visi apustuļi uzliek savas rokas uz tiem, kas ir izvēlēti. Šajā nozīmīgajā lēmumā nekādi neparādās Pētera pārākums. Viņš arī nedeļa apustuļiem nekādas norādes vai komandas, bet gan pats tika citu apustuļu sūtīts (Apustuļu darbi 8: 14).

Starp Dieva norādītajiem amatiem jaunās derības draudzei nav atrodams pāvesta amats. (1. Korintiešiem 12: 28-30; Efeziešiem 4: 11). No sākuma Dievs draudzē iecēla apustuļus. Tā, saskaņā ar Jaunu Derību, augstākais amats draudzē ir apustulis.

Lai arī Atklāsmes grāmata, kas ir Bībeles pēdējā grāmata, tika sarakstīta ap 100. g. m. ē., kad apustuļi bija jau sen miruši (izņemot Jāni), nekur Jaunajā Derībā netiek pieminēti Pētera pēcteči. Jānis, kurš bija viens no trīs vadošajiem apustuļiem, nekādā veidā Atklāsmes grāmatā, kura mums parāda vēsturisko pārskatu par Jēzus Kristus draudzes likteni līdz pat pasaules beigām, nepiemin kādu garīgo vadoni, kuram būtu jābūt kā augstākajam ticīgo ganam. Tā kā Jānis nodzīvoja ilgāk par bīskapu Linu, bīskapu Klētu (saukts arī par Anaklētu; 76.-88. g. m. ē.) un bīskapu Klementu (88.-97. g. m. ē.), apustulim savās vēstulēs vai vismaz Atklāsmes grāmatā būtu vajadzējis pieminēt Romas bīskapa kā pāvesta pārākumu, kā arī norādīt uz to, ka viņš kā pēdējais no apustuļiem vairs nav draudzes vadītājs.

Romas Bīskaps Leo I (445. g. m. ē.) pirmais pasludināja sevi par Pētera pēcteci un to, kam pieder autoritāte pār kristietību un Dieva Valstības atslēgas.

Arī impērija turpināja dzīvot pāvestībā: "Izskatās, ka noteiktos aspektos pats pāvests pretendē uz Cēzara pēctecību" (*Robert Neville, The World of the Vatican, Harper & Row, New York City, 1962, p. 10*) Jau 375. g. pāvests Damasijs I pieņēma titulu "*Pontifex Maximus*", tāpēc, ka kristīgais vadonis imperators Graciāns (*Gratian*) vairs negribēja nest šo pagānisko nosaukumu. Šādā veidā pāvests kļuva par augstāko starpnieku starp Dievu un cilvēci. Tā Roma nodeva baznīcai ne tikai savu politisko varu, bet arī reliģisko.

Vēl saistība starp baznīcas un politisko varu pāvesta amata ietveros tiek parādīta sākotnējā vārdu izmantojumā jaunievēlētā pāvesta kronēšanas brīdī: "Ar šo saņem trīskāršo tiāras kroni un zini, ka tu esi prinču un karaļu tēvs, pasaules stūrmanis un Jēzus Kristus vietnieks šeit uz zemes." (*Fritz Leist, The Prisoner of the Vatican, the Structures of Papal Power, Kösel Publishing Company, Munich, 1982, p. 22*)

Ceļš uz pāvesta pārākumu tika nolīdzināts, kad 533. gadā imperators Justiniāns pāvestu nosauca par "visu baznīcu galvu" un par "Pasaules bīskapu" (*Paul Krueger, Corpus Juris Civilis, Weidmann, Berlin, 1915–1928, Book 1, Title 1. 8*). Tomēr pāvestības autoritāte pilnībā varēja sākt izpausties tikai pēc tam, kad 538. gadā no Romas tika izdzīti āriāņi ostrogoti (austrumgoti). Pēdējās āriāņu varas iznīcināšana noveda pie "pilnīgas Katoļu baznīcas autoritātes rašanās" (*Edward Gibbon, The Decline and Fall of the Roman Empire*). Protams, sākotnēji pāvestība vēl bija atkarīga no Bizantijas, bet pāvests Gregorijs I Lielais (590.-604. g.) spēja atbrīvoties no šīs atkarības un tādejādi nostiprināt arī pāvestības laicīgo varu (*K. Heussi, A Compendium of Church History, J. C. B. Mohr Publishing Company, Tuebingen, 1971, § 36 ff.*)

Salīdzinājums Daniela grāmatas 7. nodaļā parāda, ka no jūras iznākošā zvēra ķermenis sastāv no šeit attēlotajiem dzīvniekiem: lauvas, lāča un leoparda, un biedējošais zvērs simbolizē Babilonu, Medo-Persiju, Grieķiju un Romu. Tādējādi jaunā vara pieprasa kundzību pār antīkajām impērijām un parāda līdzīgas rakstura īpašības un uzvedību, piemēram, pretenzijas uz dievišķu autoritāti, pielūgsmi un paklausību. Tas parādās sekojošajos apgalvojumos:

"Pāvestam pieder tik liels gods un cildenums, ka viņš vairs nav tikai cilvēks, bet tā it kā viņš pats būtu Dievs (..) Pāvests ir kronēts ar trīskāršo kroni kā debesu, zemes un pazemes ķēniņš (..) pāvests ir it kā viņš būtu Dievs uz zemes (..), pāvestam ir tik liela autoritāte un vara, ka viņš var pat mainīt dievišķos likumus, tos izskaidrot un interpretēt." (*Lucius Ferraris, Papa II, Prompta Bibliotheca, vol. VI, pp. 25–29, 1772–1777, the Library of the Theological Faculty of the University of Freiburg*).

Arī pāvests Leo XIII savā enciklikā 1894. gada 20. jūnijā paskaidro: "Mēs uz šīs zemes ieņemam visvarenā Dieva vietu." (*The Great Encyclical Letters of Leo XIII, Benziger Brothers, New York City, 1903, p. 304*).

Papildus šīm pretenzijām varam minēt tikai dažas no baznīcas doktrīnām un tradīcijām, kuru saknes meklējamas seno tautu reliģijās un priekšstatos:

- Gan svētdienas ievērošana, gan *mitra* (bīskapu īpašā galvassega), gan jēdziens "pāvests" nāk no Mitraisma kulta laika. Romā mitraisma kultā augstais priesteris tika saukts "*Pater Patrum*", kas nozīmē "tēvu tēvs"; vārds "pāvests" ("Pope"-angļu val.) tiek atvasināts no šī

nosaukuma (*Robert C. and Virginia Broderich, The Catholic Encyclopedia, Thomas Nelson, Nashville TN, 1908, vol. 10, p. 408, art. "Mitraism"*).

- 3. gadsimtā baznīca no grieķu filozofijas pārņēma konceptu par nemirstīgo dvēseli, un tas izveidoja pamatu idejai par elles ugunīm un šķīstītavu, tāpat arī mesas un aizlūgumi par mirušajiem un svēto piesaukšana (*Osterloh-Engelland, Biblical-Theological Concise Dictionary to the Luther Bible, Vandenhoeck & Ruprecht, Goettingen, 1964, p. 626*).
- No Babilonijas nāca debesu ķēniņienes un viņas bērna pielūgšana, kas izvērtās par Marijas godāšanu baznīcā (*J. G. R. Forlong, The Encyclopedia of Religions, B. Quaritch, London, 1906, Reprint New Hyde Park University Book, 1964, vol. 2, p. 398*).

“Un viņš atvēra savu muti zaimu teikšanai uz Dievu, lai zaimotu viņa vārdu un viņa telti – tos, kas mīt debesīs.” (Atklāsmes 13: 6) Jau paziņojumu, kas apgalvo, ka pāvests ir “Dievs uz zemes”, kā arī titulu “Kungs Dievs Pāvests” daudzi kristieši uzskata par pārliecīgu iedomību (*Zenzelinus de Cassanis, Extravagantis XX Johannis XXII, Parisiis Kerver, 1508, Bavarian State Library, Catalogue Number: 4. J. can. F. 91–3, 4. nodaļa, 14. sadaļa zem virsraksta “Declaramus”; apzīmējums “Dominum Deum nostrum Papam” Antverpenes izdevumā “Extravagantes”, 1584, Column 153, un Parīzes izdevumā 1612, Column 140; jaunākos izdevumos vārds „Deum” vairs nav atrodamas*). Arī sekojošajos izteikumos var tikt saskatīta Dieva suverenitātes zaimošana:

„Priesteris ar savu scepteri ielaužas debesīs ar varu, izvelk Dieva Dēlu no eņģeļu kora noslēgtā loka, bet tie visi ir bezspēcīgi, nespējot viņu aizkavēt (..) Dieva Dēls pats ir viņam pakļauts, paklausīgs viņam līdz nāvei, līdz pat “krusta nāvei”. Tā ir galvenā mūsu baznīcas pārliecība (..) Cik pārcilvēcīgs tu, ak priesteri, esi un kā Glābējs (..) Ak, kaut vienreiz priesteris varētu savām acīm redzēt, cik labprātīgi paklausīgs Dieva Dēls ir viņa vārdiem! (..) Dievs pats ir viņam paklausīgs” (*Franz Xaver Esser S. J., The Scepter and the Keys in the Priest's Hand, Herder Publishing Company, Freiburg, Imprimature 1923-10-30, pp. 15–17,79*).

Doktrīna par Jēzus Kristus atkārtoto upuri katra vakarēdiena laikā apšaubā Jēzus Kristus reizi par visām reizēm pienestā upura vienreizējo nozīmi (Ebrejiem 10: 12-18), tāpat arī Marijas un visu svēto pielūgšana padara par nenozīmīgu viņa starpniecisko kalpošanu (1. Timotejam 2: 5; 1. Jāņa 2: 1; Ebrejiem 4: 15, 16). Tā vietā, lai vērstos pie Jēzus Kristus debesu svētnīcā, ļaudis meklē piedošanu un aizlūgšanas misēs un caur mirušajiem.

Viduslaikos ikvienam, kas atteicās no Baznīcas mācībām un paļāvās vienīgi uz Starpnieku debesu svētnīcā (Atklāsmes 13: 6 – „tos, kas mīt debesīs”), bija jārēķinās ar vajāšanu un nāvi. Tādējādi baznīcas Inkvizīcijas tiesas darbības rezultātā dzīvības zaudēja apmēram 10 miljoni cilvēku (*“Der Spiegel”, 1998-06-019*), saskaņā ar citiem novērtējumiem – pat 50 miljoni (*William Edward Hartpole Lecky, The History of the Rise and Influence of the Spirit of Rationalism in Europe, New York City, 1955, vol. 2, pp. 40–45*). Uz katru uz sārtā sadedzināto „ķeceri” bija vēl apmēram desmit cilvēku, kas tika uz daudziem gadiem ieslodzīti pazemes cietumos vai atkārtoti pakļauti smagiem pazemojumiem, tādiem kā zīmju iedezināšana vai speciālo nozīmju nēsāšana, regulāra pātagošana vai mokoši svētceļojumi. Turklāt daudz upuru prasīja arī kari pret katariem, albigensiem (*albigenses*), valdiešiem (*valdensiešiem*), hugenotiem, husītiem, luterāņiem un citiem protestantiem. Tikai 19. gadsimta sākumā beidzās Inkvizīcijas vajāšanas (Portugālē – 1821. gadā, Spānijā – 1834. gadā). Daudzās valstīs Baznīca bija zaudējusi savu ietekmi jau pirms tam. Tādējādi Franču revolūcija un pāvesta varas sabrukums Katoļu baznīcai bija smags trieciens.

1798. gada 10. februārī franču ģenerālis Bertjē iesoļoja Romā. Tiesa pavēstu pasludināja par gāztu un astonešmitgadīgais Pijs VI tikai izsūtīts trimdā. „Tagad tiešām likās, ka pāvestībai ir gals. Tika turētas bērū runas un celti kapu pieminekļi.” (*Manfred Adler, S. J., Miriam Publishing Company, Jestetten, 1983, p. 33*). Tādējādi pāvestības dominante beidzās tieši 1260 gadus (42 pravietiskos mēnešus jeb trīs ar pusi gadus) pēc tam, kad imperators Justiniāns bija ar ediktu 538. gadā pāvestu pasludinājis par „visu baznīcu galvu”. Baznīcas augstākās amatpersonas gāšana bija kā nāvējoša brūce. „Ne vienreiz vien, it īpaši 1798. gadā, ... ienaidnieki tika cēlušī kapakmeņus „Romas Baznīcas līķim”, pat nespējot iedomāties par augšāmcelšanās iespēju.” (Joseph Cardinal Hergenröther, *A Handbook of General Church History*, Herder Publishing Company, Freiburg, 1884–1886, vol. 2, p. 1064)

Un tiešām, tikai dažus gadus vēlāk pāvesta vara no šīs nāvējošās brūces atlaba (sal. Atklāsmes 13: 3) un 1870. gadā pat pasludināja savu nekļūdīgumu attiecībā uz lēmumiem saistībā ar doktrīnām. „Pāvestība un Baznīca tomēr ir palikusi. 19. un 20. gadsimtā tā ir pieredzējusi garīgu un morālu pacēlumu, kādam līdzvērtīgs Baznīcas vēsturē nav atrodams kopš Romas mocekļu laikmeta ... Arī Revolūcija tai ir nesusi lielu labumu un atvērusi jaunu ceļu uz, ja ne vairāk, tad vismaz labāku nākotni.” (M. Adler, *ebenda*, pp. 33-34)

Pagājušajos gadsimtos jau ir tikusi apspriesta pāvesta pielūgšana. Grieķu vārds, kas to apzīmē, tiek tulkots kā „krist pie zemes un pielūgt” (grieķu *proskynese*; sal. Mateja 4: 10). Piemēram, pāvesta Inocenta X kronēšanas laikā 1644. gadā kardināls Kolonna, metoties ceļos pāvesta priekšā, teica: „Vissvētākais un svētītākais tēvs, Baznīcas galva, pasaules valdnieks, (..) kuru godā debesu eņģeļi, no kura elles vārti bīstas, un kuru visa pasaule pielūdz, mēs īpaši godājam un pielūdzam tevi.” (H. Grattan Guineß, *The Approaching End of Our Age in the Light of History, Prophecy and Science*, vol. 1, Berlin, 1889, p. 263)

Pāvesta Adriana IV kronēšanai 1154. gadā pāvesta medaljonā tika iegravēts vēstījums: “*Quem creant, adorant*” (kas viņu radījuši, viņu pielūdz (tulkojums, iespējams, neprecīzs)). Pāvestam Gregorijam XVI šis medaljons joprojām bija 1843. gadā, pirms tika pārdots. (Prof. L. Gaußen, *The Pope and the Roman Church*, Hamburg, 1891, p. 25; further evidence in Paul Graf von Hoensbroech, *The Papacy in Its social-cultural Effectiveness*, Breitkopf & Haertel, Leipzig, 1906, vol. I, p. 596)

Tomēr īstais šī apgalvojuma piepildījums joprojām ir sagaidāms nākotnē, jo Jānis apraksta, ka visi cilvēki pielūgs zvēru no jūras (Atklāsmes 13: 8), bet notikumus, kas notiks pirms tam, viņš noliek pagātnē.

Frāze “no pasaules radīšanas” šajā tekstā norāda uz Jēzu Kristu un viņa upuri. Viņš ir “no pasaules radīšanas (..) nokautais Jērs”. Šādā veidā Jānis parāda, ka arī tie cilvēki, kas dzīvojuši pirms Jēzus Kristus nāca pasaulē kā cilvēks, tiks izglābti, pamatojoties uz viņa upuri Golgātā. Jau Radītāja lēmums upurēt sevi par cilvēkiem, kas krituši grēkā, padarīja šo upuri iedarbīgu, lai arī praktiski tas vēl nebija pienests. (sal. Ebrejiem 10: 1-4, 12, 14, 18)

Atkal un atkal vēsture pierāda, ka katru reizi, kad politiskie spēki apvienojas ar reliģisko hierarhiju, valda apspiešana un neiecietība. Tāpat arī nākotnē tas nebūs citādāk. Tas ir iemesls, kāpēc Dieva ļaunu liktenis bieži ir bijis vajāšanas, nāve un ieslodzījumi. Tomēr Dievs visu kontrolē. Antikristīgie spēki nevar izdarīt neko varāk, kā vien to, ko Dievs tiem atļauj. Jānis šeit neuzdod jautājumu „kāpēc”, bet drīzāk rāda, ka vajātajiem kristiešiem jābūt pacietīgiem un jāuzticas Dievam.

PĀRDOMĀM

Pasaulē notiek cīņa starp divām varām, bet mēs jau tagad varam būt droši, ka Jēzus Kristus uzvarēs!

ZVĒRS NO ZEMES

Atklāsmes 13: 11–18

Tēli un simboli:

Zeme (11. pants – Atklāsmes 12: 15, 16)

Cits zvērs (11. pants – Atklāsmes 19: 20)

Liek ugunij nonākt uz zemes (13. pants – 1. Mozus 19: 24, 25; Lūkas 9: 51–57; Atklāsmes 20: 9; 1. Kēniņu 18: 21–24, 37–39; Apustuļu darbi 2: 1–4)

Pielūgt zvēru (15. pants – Daniela 3. nod.)

Neizdzēšamā zīme uz labās rokas un/vai pieres (16., 17. pants – Atklāsmes 7: 3; 2. Mozus 13: 9; 5. Mozus. 6: 4–8; 11:18)

Nesvētās trīsvienības trešā vara ir zvērs no zemes. Tas tiek dēvēts arī par viltus pravieti (Atklāsmes 19: 20), jo tas runā par zvēru no jūras un gādā, lai zeme un tie, kas uz tās mīt, viņu pielūgtu. Tā kā Svētais Gars runā arī par Dievu Tēvu un slavē Jēzu Kristu (Jāņa 16:13, 14), zvērs no zemes ir Svētā Gara viltus līdzinieks.

Tas atšķiras no visiem pārējiem zvēriem, kas vīzijās rādīti Danielam un Jānim. Tomēr precīzs viņa izskats nav aprakstīts, izņemot to, ka tam bija „divi ragi kā jēram”. Atklāsmes grāmatā jērs parasti simbolizē Jēzu Kristu viņa mīlestības un žēlastības dēļ. Ragi simbolizē politisko varu. Tā kā ragiem šeit nav kroņu, tiem nav nekādas saistības ar monarhijām. Kamēr citas varas tiek attēlotas kā vareni plēsīgi zvēri, šī jaunā vara šķiet maiga, nevainīga, kristīga un nenožīmīga no pasaules politiskā skata punkta. Tomēr šis iespaids ir mānīgs.

Vēl vairāk, zvērs ar jēra ragiem neizceļas no jūras kā citi zvēri, bet gan no Zemes jeb zemes dzīlēm, kā varētu tulkot grieķu vārdu. Tādējādi šī vara neizceļas no karu sakultas cilvēku jūras.

Vētras sakulta jūra cilvēkam nozīmē briesmas, tā viņam nav dzīvošanai piemērota vide. No otras puses, zeme viņam piedāvā drošību, barību un dzīvību. Jau Atklāsmes grāmatas 12: 16 zemei bija nozīmīga loma: tā palīdzēja vajātajiem kristiešiem un pasargāja tos no pūķa uzbrukumiem. Daudzi protestanti, kas gadsimtiem ilgi bija cietuši no vajāšanām Eiropā, šo „zemi” saskatīja Amerikā.

Patiesībā Amerikas varenākās valsts, ASV, vara pasaulē sāka pieaugt tieši laikā, kad Eiropā Baznīca un pāvestība ieguva nāvējošo brūci un kad līdz tam pastāvējušās Eiropas koloniālās varas, kas dominēja pasaulē, pakāpeniski zaudēja savu ietekmi. Sākotnēji Eiropas politiķi šo jauno nāciju neuztvēra nopietni. Tomēr pēc diviem pasaules kariem beidzot kļuva skaidrs, ka ASV spēlēs izšķirošu lomu politikā. Tiešām, tajā laikā kļuva skaidrs, ka Savienotās Valstis ir

kļuvušas par vienīgo palikušo intelektuālo, politisko, ekonomisko, militāro un kulturālo pasaules supervaru. Piemēram, Amerikas izklaides industrija dziļi iespaido visas pasaules ļaužu pārliecību un izturēšanos.

20. gadsimta ausmā Teodors Rūzvelts paziņoja, ka „pasaules amerikanizācija ir mūsu sūtība angļu valodā burtiski: „Manifest Destiny”)” Attiecīgi jaunā pasaules kārtība lielā mērā izskatās pēc amerikāņu pasaules kārtības. Savienoto Valstu dibinātāji sapņoja par šo ideju un izveidoja Amerikas zīmogu ar gravējumu „NOVUS ORDO SECLORUM – Jauna pasaules kārtība”. Šis zīmogs ir redzams uz ikvienas viena dolāra banknotes.

Tomēr Amerikas jaunās pasaules kārtības ceļā stāv daudzi šķēršļi, tādi kā: demogrāfiskais sprādziens, tas, ka miljoniem cilvēku ir nepietiekams uzturs, ekonomiskās stabilitātes trūkums un daudzu tautu parādsaistības, pieejamo izejmateriālu apjoma samazināšanās un vides bojāeja, kā arī individuālisms, nacionālisms un reliģiskais fanātisms. Problēmas, ar kurām cilvēcei jāsaskaras, nekļūst vienkāršākas, tieši pretēji – šķiet, ka mēs balansējam uz pilnīga pasaules sabrukuma asmens.

Tāpēc daudzi politikas prognozētāji savas cerības liek uz Romas vadītās Vienotās pasaules reliģijas garīgo spēku, lai Romas vadībā, sadarbībā ar Eiropas Savienību, Amerikas Savienotās Valstis varētu atrisināt pasaules problēmas.

Kā brīvības un reliģiskās iecietības zeme ASV kristietību redz kā lielu vērtību, tomēr Jānis raksta, ka šī vara runā kā pūķis. Kā jau parādīts, Atklāsmes grāmatā pūķis simbolizē ne tikai Dieva pretinieku, bet arī Romas impēriju. Tāpat kā Roma, arī zvērs no zemes pretendē uz pasaules valdīšanu, un mēģina savas pretenzijas realizēt ar spēku. Ar savu karaspēku tas ir klātesošs visā pasaulē, tādējādi parādot tās pašas iezīmes kā pūķim.

Pēc tam, kad ir attēlojis pagātnes ainas, Jānis pievēršas notikumiem, kas vēl sagaidāmi nākotnē. Arī viņa vārdu izvēle to parāda: zvērs no zemes lielos visu pirmā zvēra varu un gādās par to, lai visi cilvēki pielūgtu zvēru no jūras, tādā veidā viņa nāvējošā brūce beidzot būtu pilnībā dziedināta.

Vēl pirms simts gadiem šķita neiespējami, ka protestantiskā un brīvību mīlošā Amerika jebkad varētu būt tikpat neiecietīga kā viduslaiku Baznīca un spert stingrus soļus pret tiem, kas domā atšķirīgi.

Vajāšanās nav tikai antireliģiskas saknes, kā, piemēram, komunismā; pastāv arī tāda lieta kā *taismo tirānija*. Nereti ticīgie ļaudis vajā savus līdzcilvēkus, kad tie atbalsta atšķirīgu reliģisko viedokli, īpaši, kad to rīcībā ir politiska vara. Tāpēc Baznīcas un valsts nodalīšana ir tik svarīgs pamats reliģiskajai brīvībai. Kaut arī tieši tā ir ASV, kristieši tur tomēr mēģina paplašināt savu politisko ietekmi. Viņi pārstāv viedokli, ka ir nepieciešami bargi pasākumi, lai apstādinātu morālo pagrimumu un ticības zudumu. Tāpēc viņi ir gatavi pieņemt noteiktus reliģiskās brīvības ierobežojumus.

Tāpat līdz šim nebija iedomājama pāvesta hierarhijas atbalstīšana no ASV puses. Sākotnēji Savienotās Valstis bija gandrīz pilnībā protestantu teritorija. „Kad ģenerālis Vašingtons pārņēma Neatkarības armijas vadību 1775. gadā, visā Ziemeļamerikā bija viena vienīga katoļu draudze. Turklāt katru gadu 5. novembrī protestantiskā Amerika atzīmēja tā saukto „Pāvesta dienu”, kad publiski tika dedzināti pāvesta attēli.” (Avro Manhattan, *The Vatican and the XXth century*, translated from English into German by Hermann O. Lauterbach, *Volk und Welt* Publishing Comp, Berlin, 1958p. 346) Tomēr 15 gadus vēlāk ASV teritorijā dzīvoja kādi 30 000 katoļi. Simts gadus vēlāk bija gandrīz astoņi miljoni, un šodien ir vairāk nekā 80 miljoni, sastādot gandrīz ceturto

daļu no ASV iedzīvotājiem. Tam ir arī liela ietekme uz Amerikas politiku; nav brīnums, ka Amerikas prezidenti katoļu baznīcā saskata „Rietumu kultūras drošāko pīlāru”.

Skatoties no šī viedokļa, ir tikai neliels solis līdz notikumiem, kādi parādīti Atklāsmes 13: 12-17. Cieša sadarbība ar Romu vairs nav neiespējama, pasaules reliģija pāvestības vadībā vairs nav nereāla. Politikā visā pasaulē šodien ir pārliecināti, ka mieram pasaulē ir vajadzīga arī pasaules reliģija, jo pagātnē pretēji reliģiskie uzskati atkal un atkal ir noveduši pie spriedzes un reliģiskiem kariem.

Senās Romas pasaules impērijā arī bija galvenā reliģija, kam vajadzēja apvienot visas citas reliģijas, proti – imperatora kulta. Bija vienalga, vai kāds pielūdza Sauli persiešu mitras kultā, turējās pie grieķu dieviem, ilgojās pēc ģermāņu Valhallas vai ticēja ēģiptiešu dieviem – kamēr vien tas godāja Romas imperatoru un *Pontifex Maximus* kā dievu, viņam bija reliģijas brīvība.

Tāpat kā jaunajai Romai, Amerikai ir vajadzīga ticība savai idejai par pasaules kārtību, kas apvienos cilvēci un kam būs garīgais virskungs *Pontifex Maximus*, augstākais starpnieks starp Dievu un cilvēku. Šeit pāvestība savus pakalpojumus piedāvā vairāk, kā jebkad agrāk. Tāpat kā senajā Romā, šīs pasaules reliģijas, bez nepieciešamības atmett tām raksturīgās iezīmes un tradīcijas, varētu tikt apvienotas ar šāda garīgā tēva un Dieva pārstāvja palīdzību. „Reliģijas vēsturnieks (..) katolicismā atklās idejas, tēlus un formas, kuru izcelsmes vietas ir Indija, Japāna un Ķīna.” (Karl Adam, *The Essence of Catholicism*, Patmos Publishing Company, Duesseldorf, 1949, p. 11)

Atklāsme norāda uz laiku, kad ASV draudēs ar vajāšanām tiem, kuri noraidīs šo pasaules reliģiju, neatzīstot Romas augstāko vadoni (tāpat kā agrīnie kristieši noraidīja impērijas *Pontifex Maximus*) un vēlēties savu ticību balstīt tikai uz Dievu, par pamatu ņemot vienīgi Bībeli. Tad Savienotās Valstis vēlēties tādu pašu varu kā viduslaiku valdnieki, kas tajā laikā Baznīcas prasības realizēja ar varu.

Jānis šo pasaules reliģiju sauc par “zvēra tēlu”, jo tāpat kā baznīca pagājušos gadsimtos, tā apvieno reliģiju un politisko varu. Vēsture ir atkal un atkal pierādījusi, ka nereti tā sauktās “Dieva pilsētas” ir kļuvušas par “elli zemes virsū”.

Šeit vīzija atgādina mums notikumu, kas attēlots Daniela grāmatas trešajā nodaļā: Nebukadnecars, Babilonijas ķēniņš, bija uzcēlis 30 metru augstu zelta statuju. Šī statuja bija viņa varas un valdīšanas simbols, un tam bija saistība ar sapni, ko viņš bija redzējis vairākus gadus iepriekš (sal. Daniēla 2: 31-45). Visiem politiski ietekmīgajiem vīriem viņa karaļvalstī pēc viņa pavēles vajadzēja krist zemē un statuju pielūgt. Ikvienu, kas atteicās, vajadzēja sadedzināt. Pielūdzot tēlu, vīri atzina Nebukadnecara varu. Taču trīs jūdi atteicās krist zemē statujas priekšā. Viņi izvēlējās palikt uzticīgi Dievam un viņa desmit baušļiem (2. Mozus 2: 2-17) un tāpēc nevēlējās pielūgt nekādus tēlus par spīti visiem draudiem. Beigās, pasargājot no uguns, Dievs viņu uzticību atalgoja.

Beigu laikā nāks līdzīgi uzticības pārbaudījumi: ar nāves draudiem cilvēkus spiedīs pielūgt “zvēra tēlu”, tādā veidā atzīstot “Babilonas” valdnieka varu, tomēr tie, kas turēsies pie Dieva baušļiem, pielūgs vienīgi Dievu un aicinās tā darīt arī savus līdzcilvēkus (Atklāsmes 14: 7, 9, 12).

Lai realizētu Jaunās pasaules ieceri, reizē ar jaunu pasaules reliģiju zvērs no zemes strādā ar trīs metodēm: maldināšanu, ekonomisko boikotu un nāves draudiem.

Daudzi Atklāsmes grāmatas interpretētāji tās 13. nodaļas 13. pantā aprakstīto uguni, kas krīt no debesīm, interpretē kā bumbu vai pat atombumbu krusu, ar kuras palīdzību ASV jau šodien pakļauj citas valstis. Tomēr, skatoties no bibliskās simbolikas, šeit ir sakars ar notikumiem Vecajā un Jaunajā derībā. Tādējādi uguns no debesīm apzīmē Dieva tiesu (1. Mozus 19: 24, 25, Atklāsmes 20: 9). Lai ieviestu Jauno pasaules kārtību un Pasaules reliģiju, Amerika kopā ar citiem politiskajiem līderiem piedraudēs nepieķāpīgajiem ļaudīm, reliģijām un politiķiem ar likumīgiem līdzekļiem, un to reliģiski pamatos. (salīdzini ar skaidrojumu par *sesto tauri* 4. nodarbībā.)

Uguns no debesīm ir arī pierādījumus tam, kurš ir patiesais Dievs un kurš ir viņa pravietis (1. Ķēniņu 18: 21-24, 37-39). Pēc tam, kad ķēniņiene Īzebele kā saules dieva Baala augstā priesteriene bija ar ķēniņa Ahaba palīdzību Israēlā ieviesusi savu reliģiju, pravietis Elija sasauca ļaudis kopā Karmela kalnā, lai dzirdētu Dieva spriedumu. Tika uzcelti divi altāri – viens Baalam un viens Jehovam. Tas, kurš pieņems ziedojumu uz altāra, būs vienīgais, kuru israēliešiem vajadzēs pielūgt kā patieso Dievu. Saules dieva priesteri netika uzklauti, kaut arī bija lūguši gandrīz visu dienu. Tomēr, kad Elija bija teicis īsu lūgšanu, no debesīm krita uguns un aprija ūdeni izmērcēto upuri kopā ar altāri. Tūlīt pēc tam visi ļaudis aizrautīgi sauca: “Jehova ir Dievs!” un cildināja Eliju kā viņa pravieti.

Atklāsmes 13:13, iespējams, norāda uz šo gadījumu. Tādējādi augstā priesteriene Īzebele simbolizē Pasaules reliģijas garīgo vadību (zvērs no jūras) un ķēniņš Ahabs simbolizē politisko varu (zvērs no zemes). Caur šīm zīmēm („uguns no debesīm”) tas demonstrē, ka Dievs ir tā pusē un tā nestā Pasaules reliģija ir patiesā ticība. Tāpēc tas vēlāk tiks saukts par “viltus pravieti” (Atklāsmes 19: 20).

Jaunajā Derībā uguns no debesīm apzīmē Svētā Gara nākšanu (Apustuļu darbi 2: 1-4). Tādējādi Amerikas un Romas jaunā Pasaules reliģija būs apstiprināta ar parādībām, kas izskatīsies kā Svētā Gara darbība. Viens kopējs garīgais vadītājs un viena kopēja garīgā pieredze ir reliģiju vienotības divas “saspraudes”, kas ļauj dažādām doktrīnām un tradīcijām iegūt sekundāru nozīmi (“Doktrīnas šķel, gars vieno”).

Jau šodien daudzi kristieši savu garīgo pieredzi liek augstāk par Dieva Vārdu, tādējādi atļaujot nebībeliskiem uzskatiem sevi viegli maldināt. Tāpēc kristiešiem pasaules vēstures pēdējās dienās vajadzētu turēties pie apustuļa Pāvila pamatprincipa: “... Lai jūs pie mums mācītos likumu: neko vairāk par to, kas ir rakstīts...” (1. Korintiešiem 4: 6). Īpaši tāpēc, ka Dieva pretinieks imitē Svētā Gara darbību, mums nepieciešams patiesības standarts. Šis standarts var būt tikai tas, ko Dievs mums ir atklājis savā Vārdā.

Lai īstenotu Jauno pasaules reliģiju un Jauno pasaules kārtību zvērs no Zemes darbosies ne tikai ar maldināšanu, bet arī ekonomisko boikotu (naviens nevarēs pirkt vai pārdot) un nāves draudiem (Atklāsmes 13: 15, 17). Jau gadiem šīs divas metodes tiek lietotas kā uzticami līdzekļi, lai nospiestu valstis uz ceļiem. Jau šodien mēs paši savām acīm varam redzēt, kā ASV rīkojas ar cilvēkiem, kas jūtas pakļauti sirdsapziņai un Dieva Vārdam.

Daudzu cilvēku vidū joprojām ir populāri dažādi žetoni, uzšūtas zīmes un nozīmītes, lai parādītu savu piederību īpašai grupai. Zvērs no zemes arī piespiedīs cilvēkus sevi apzīmēt. Ļaudīm tiks dotas trīs izvēles: pieņemt zvēra no jūras vārdu vai tā vārda zīmi, vai vārda skaitli uz savām pierēm vai labajām rokām.

Daudzi skaidrotāji maldās paši un maldina citus, interpretējot šo “zvēra zīmi” ar šodienas tehnoloģiju iespējām (piemēram, ar lāzeru nolasāmi svītru kodi vai *čipi* ar personas datiem zem ādas). Tomēr šie simboliskie apgalvojumi bija izprotami arī agrīno kristiešu laikā.

Jāņa laikā grieķu vārds *charagma* jeb “zīme” apzīmēja valsts zīmogu, ko uzlika kvītij par imperatoram atnestu ziedojumu. Tā savukārt bija zīme, ka cilvēks atzīst imperatoru kā augstāko kungu jeb dievišķo *Pontifex Maximus*. Arī beigu laikā tam būs saistība ar *Pontifex Maximus* atzīšanu un pakļaušanos viņam.

Vēl vairāk – zvēra zīme ir tieši pretēja Dieva zīmogam. Tāpat kā Dievs ir Jēzus Kristus sekotājus apzīmojis par savu īpašumu ar Svēto Garu (Efeziešiem 4: 30) un nolīcis tos savā aizsardzībā (Atklāsmes 7: 1-3), arī zvērs no zemes pēc pūķa pavēles apzīmēs zvēra no jūras sekotājus. Arī šeit Dieva darbības imitēs nesvētā trīsvienība. Cilvēki beigu laikā sastapsies ar izvēli: pielūgt Dievu vai pūķi; atzīt Jēzu Kristu par vienīgo Kungu (Romiešiem 10: 9-13), vai atzīt zvēru no jūras par kungu; ļaut, lai tos vada Dieva Svētais Gars vai viltus pravietis; palikt Dieva aizsardzībā un tikt nesvētās trīsvienības vajātiem; vai arī tikt šo spēku apzīmētiem kā viņu īpašumam un tikt Dieva sauktiem pie atbildības.

KO NOZĪMĒ ZĪME, VĀRDS UN SKAITLIS?

1. ZĪME

Pirmos norādījumus par zīmi pie pieres un/vai rokas varam atrast divos Vecās Derības tekstos (2. Mozus 13: 9, 5. Mozus 6: 4-8, 11: 18). Israēliešiem vajadzēja piesiet Dieva baušļus pie savām pierēm un rokām. Kaut arī šodien ortodoksālie jūdi šos norādījumus uztver burtiski, tie patiesībā ir simboliski. Israēlam ne tikai ir jāseko Dieva baušļiem (roka), bet arī jābūt pārliecinātiem par to pareizību un vērtību (piere). Tiem jāaizpilda viņu domas un jānosaka viņu dzīvi un rīcību. Tā kā Dieva baušļi ir atkārtoti uzsvērti Atklāsmes grāmatā (Atklāsmes 12: 17; 14: 12), tie ir spēkā arī Jēzus Kristus sekotājiem – lai Dieva griba piepildītu un apzīmētu viņu domas un dzīves. Tie seko visam, ko Dievs no viņiem sagaida un neļauj nevienam no viņa baušļiem “pakrist zem galda”. Ar šo viņi atšķiras no tiem, kas tikai saucas par kristiešiem.

Tas, kurš ievēro visus desmit baušļus (2. Mozus 20: 2-17), neizbēgami pievērsīs uzmanību arī jautājumam par atpūtas dienu (2. Mozus 20: 8-11). Arī šeit viņš ir paklausīgs Dievam, tā vietā, lai ievērotu pagānu atpūtas dienu, kuru ir pieņēmusi arī baznīca. Ikviens, kurš tur Bībelē norādīto iknedēļas sabatu kā Dieva atpūtas dienu, atstās iesaistītu uz tiem kristiešiem, kuri svētī svētdienu, jo būs licis Dieva baušļus augstāk par cilvēku likumiem (sal. Marka 7: 7-9).

“Bībele nesatur visas kristīgās reliģijas mācības un nenosaka visus tās locekļu pienākumus. Padomājiet kaut vai par svētdienas svētīšanu, dievkalpojumu apmeklēšanu un atturēšanos no smagiem darbiem šajā dienā. Protestanti vienmēr uz to likuši lielu uzsvaru, īpaši anglo-sakšu zemēs. Nekur Bībelē svētdiena nav saukta par “Kunga dienu”. Tieši pretēji, šajā kontekstā tam ir sakars ar sabatu, pēdējo nedēļas dienu. Apzinoties savu autoritāti mācīt Jēzus Kristus vārdā, agrīnā draudze ar nodomu šo dienu pārcēla uz svētdienu.” (Pater Dr. John A. O'Brien, “100

questions over the Catholic Faith”, Paul Pattloch Publishing Company, Aschaffenburg, 1903, p. 14).

Antikrista sekotāji nēsās zīmi vai nu uz labās rokas vai pieres. Tādējādi viņi būs vai nu pārliecināti par Jauno pasaules reliģiju, bet patiesi to nepraktizēs, vai arī praktizēs, nebūdami pilnīgi pārliecināti; bet svarīgākais ir, ka viņi stāvēs nesvētās trīsvienības pusē.

2. VĀRDS

Bībeles laikos ar “vārdu” saprata ne tikai personas “nosaukumu”, bet vairāk pašu personu jeb viņa raksturu un būtību. Turklāt, personas īpašumu varēja iezīmēt, to apzīmējot ar vārdu. Jēzus Kristus sekotāji nes viņa vārdu un Dieva Tēva vārdu uz savām pierēm. Tādējādi viņi ir Dieva īpašums. Viņu dzīvēs tiek atspoguļots Jēzus Kristus raksturs, ko nodrošina Svētā Gara darbs viņos (sal. Galatiešiem 5: 22, 23). Ebreju valodā Dieva vārds jeb “Jehova” nozīmē “Viņš ir” (sal. 2. Mozus 3:13-15, vēlāk tas tika tulkots ar “Tas Kungs”, lai tukši nelietotu Dieva vārdu). Šis vārds izsaka Dieva mūžīgo un nemainīgo raksturu. Arī Jēzus Kristus nes šo vārdu (Jāņa 8: 58 („Es esmu”), Joēla 3: 5, Romiešiem 10: 9-13, Ebrejiem 13: 8). Nesot šo vārdu, arī Jēzus Kristus sekotāji ir lemti mūžībai. Tāpat kā Dievs ir vienmēr bijis, arī viņu dzīvēm nekad nebūs beigas.

No otras puses, antikrista sekotāji atspoguļo viņu kunga prātu un raksturu. Un tāpēc, ka nesvētajai trīsvienībai nav nākotnes, viņu dzīves arī beigsies līdz ar Dieva noslēdzošo tiesu (Atklāsmes 20: 9, 10).

3. VIŅA VĀRDA SKAITLIS – 666

Papildus viņa zīmei vai zvēra vārdam, beigu laikā cilvēce nēsīs arī viņa vārda skaitli. Zvēram no jūras tādā ir vārds, kura burti veido skaitli 666. Šis skaitlis ir „cilvēka skaitlis” (Atklāsmes 13: 17, 18). Tomēr vārdam var būt skaitliska nozīme, ja tā burtiem ir skaitliska nozīme (kā latīņu valodā).

Izskaidrojot šo apgalvojumu, jāņem vērā Atklāsmes grāmatas konteksts attiecībā uz skaitli 666. Tas nevar tikt attiecināts uz pagātnes tirāniem un diktatoriem, jo tad tiktu ignorēta 13. nodaļas konteksta nozīme. Kā mēs redzam, pāvesta vara ir vienīgais spēks, kas valda no senās Romas laikiem līdz beigu laikiem, un kuram Jāņa minētais raksturojums pilnībā atbilst. Tāpēc tam nav sakara ar atsevišķām personām, bet ar baznīcas hierarhijas sistēmu un pretenzijām uz varu! Viens no senajiem pāvestu tituliem ir “Jēzus Kristus pārstāvis” vai “Dieva Dēla pārstāvis” – latīniski “VICARIUS FILII DEI”.

Andreass Helvigs (*Andreas Helwig*) (1572-1643), ebreju, grieķu un latīņu valodas pasniedzējs Berlīnē, Rostokas Universitātes profesors, bija pirmais, kas šo pāvestu titulu sasaistīja ar skaitli 666. Savā grāmatā “Antichristus Romanus” viņš raksta, ka tituls *Vicarius Filii Dei* kā latīņu vārds un tituls (noliekot pāvestu vienā līmenī ar Jēzu Kristu) precīzi izpilda visus priekšnoteikumus, lai attiecinātu Atklāsmes grāmatas skaitli 666 uz pāvestību (Andreass Helvigs, “Antichristus

Romanus", in *Propio Suo Nomine, Numerum Illum Apocalypticum (DCLXVI), Continente Proditus, Wittbergae; Typis Laurentij Seuberlichs, 1612*).

Viņš tātad uzskata, ka pāvestība ir antikrists. Viņa skaidrojumu par skaitli 666 ir pieņēmuši daudzi protestantu teologi, kas nodarbojas ar Atklāsmes un Daniēla grāmatām. Šeit parādīta saistība starp burtiem un skaitļiem, kas mums nodota no Helviga un reforatoriem (NB: latīņu valodā "U" tiek rakstīts kā "V"):

V = 5

I = 1

C = 100

A = 0

R = 0

I = 1

V = 5

S = 0

F = 0

I = 1

L = 50

I = 1

I = 1

D = 500

E = 0

I = 1

Kopā **666**

Vatikānā gan nav izstādīta neviena tiāra ar uzrakstu "*VICARIUS FILII DEI*". Tomēr trīskāršais kronis bija zīme, ka pāvests tika uzskatīts par "Debesu, zemes un pazemes valdnieku" (Lucius Ferraris, *Papa II, Prompta Bibliotheca*, vol. VI, Edition 1772–1777, pp. 25–29; Freiburgas Universitātes Teoloģijas fakultātes bibliotēka). Daudz nozīmīgāks par tiāru ir fakts, ka pāvesti sevi ir iecēluši par "Jēzus Kristus pārstāvjiem" un stingri to noteikuši Baznīcas likumu kanonā.

Šis tituls saskan ar visiem Atklāsmes grāmatas 13. nodaļas kritērijiem, pat ja tas joprojām tiek atstāts nākotnē: tam ir jābūt saistībai ar cilvēcisku valdnieku grupu, kuras vārdam ir skaitliska vērtība viņu pašu valodā, kurai piemīt reliģiska un politiska vara, un kuras pēdējais pārstāvis beigu laikā apvienos cilvēkus kopīgai pielūgsmei.

Jēzus Kristus mūs burtiski aicina pašiem ar gudrību un izpratni izskaitļot zvēra skaitli (Atklāsmes 13: 18). Tam ir nozīme priekš Kristus sekotājiem, un viņiem vajadzētu to izprast, lai šķietamo kristiešu lielais vairākums viņus nepiekrāptu. Jēzus Kristus aicina neuzķerties uz patīkamiem lozungiem, bet paļauties vienīgi uz viņa vārdu un patiesību. Tā mūs atbrīvo no cilvēku tradīcijām un noteikumiem un padara par viņa sekotājiem (Jāņa 8: 31, 32). Īpaši pasaules notikumu pēdējās dienās aktuāls būs jautājums – kam es paklausu?

PĀRDOMĀM

Vai Jēzus Kristus patiesība man ir vērtīgāka par cilvēku tradīcijām un personīgajiem ieguvumiem?

DIEVA PĒDĒJĀ PAAUDZE

Atklāsmes 14: 1-5

Tēli un simboli:

Ciānas kalns (1. pants – Psalmi 48: 2, 3; Atklāsmes 21: 1-5; Jeremijas 51: 25)

Tie, kas šķīsti (4. pants – 2. Korintiešiem 11: 2)

Pirmie augļi (4. pants – 1. Mozus 4: 4; 2. Mozus 13: 2; 23:16, 19; 34: 19)

Katru dienu mēs pieņemam lēmumus, attiecīgajā brīdī katru reizi nepadomājot par to sekām nākotnē. Tādējādi pat sīkiem solīšiem var būt liktenīgas sekas un tie var noteikt izvēli starp dzīvību un nāvi. Katrs, kurš nevēlas izdarīt izvēli vai atliek izvēles izdarīšanu uz vēlāku laiku, jau ir šādā veidā izvēli izdarījis. Proti, durvis var izrādīties slēgtas, ja mēs atliekam pārāk ilgi. Tas pats attiecas uz lēmumu, vai mēs vēlamies sekot Jēzum Kristum vai ne. Protams, mums ir iespēja katru dienu no jauna atgriezties. Bet katrs, kurš turpina atlikt lēmumu par Jēzu Kristu, var viegli par to aizmirst – kamēr, iespējams, jau būs par vēlu.

Notikumi, kas aprakstīti Atklāsmes grāmatas 13. nodaļā katru nostādīs aci pret aci ar izvēli: paklausība Dievam vai pakļaušanās antikristīgajiem spēkiem. Šie spēki darbojas ar maldināšanu un draudiem. Tādējādi kāds tiem sekos pēc pārliecības, bet cits bailēs zaudēt savu drošo eksistenci vai pat dzīvību.

Kamēr sestā zīmoga laikā neticīgie ļaudis jautā: “Kurš spēj pastāvēt Dieva un Jēzus Kristus sprieduma priekšā?”, tagad ticīgie sev jautās: “Kurš spēj pastāvēt anti-kristīgo spēku priekšā? Vai joprojām ir kaut viens, kas nav zemojies reliģiski – politiskā spiediena ietekmē?”

Atklāsmes 14. nodaļa dod mums atbildi uz šo jautājumu: pat ja šķiet, ka antikristīgā reliģija ir likusi piekāpties visai cilvēcei, Jēzum Kristum joprojām ir ticīgo draudze, kas ir saglabājusi uzticību viņam. Tas ir attēlots ar 144 tūkstošiem. Viņi ir izdarījuši negrozāmu lēmumu par labu Jēzum Kristum. Tas ir iemesls, kāpēc uz viņu pierēm ir Dieva Tēva un Jēzus Kristus vārds. Tādējādi tie ir iezīmēti kā Dieva īpašums, kam neviens nedrīkst piedurt roku. Tiem ir Jēzus Kristus gars un būtība, tas nozīmē, ka viņi vēlas būt paklausīgi Dievam un mīlēt viņu no visas sirds.

Kā jau tika parādīts Atklāsmes 7. nodaļā, 144 tūkstoši ir simbolisks skaitlis (12x12x1000), un ka neviens no Dieva ļaudīm nenolieksies antikristīgās varas spiediena priekšā. (Sal. 4. nodarbība, sadaļa “Kurš ir spējīgs pastāvēt?”) Tie visi paliks uzticīgi Jēzum Kristum.

Šajā nodaļā mums atkal ir divi pretstatīti tēli – Bābele, postītājkalns (Jeremijas 51: 25) un Jeruzāleme – Ciānas kalns. Katrs, kurš izlēmis par labu Bābelei, ir nolemts krišanai (Atklāsmes

18). Un katrs, kurš glābsies “Ciānas kalnā” un atzīsies grēkos Jēzum Kristum, stāvēs Dieva aizsardzībā un tam būs mūžīgā dzīvība (sal. Joēla 3: 5; Romiešiem 10: 9-13).

Jānis redz uzticīgos Dieva troņa priekšā. Šim ieskatam nākotnē būtu jāiedrošina beigu laikā vajātie kristieši, lai tie būtu droši, ka, lai arī viņu dzīvības ir apdraudētas uz šīs zemes, tomēr viņiem ir droši garantēta mūžīgā dzīvība ar Dievu. Šajā nākotnes tēlojumā kļūst skaidrs arī tas, ka runa nav tikai par nelielu ticīgo grupu. Beidzot viņu slavas dziesma skan kā “bangainu ūdeņu balss un kā liela pērķona grāviens” (Atklāsmes 14: 2)! Neviens, izņemot šos 144 tūkstošus, nevar dziedāt šo dziesmu, jo nespēj iejusties viņu pieredzētajā.

“Šķīstums” simbolizē to, ka šiem 144 tūkstošiem nav bijusi nekāda darīšana ar citiem dieviem (tas nozīmē pagānu reliģijas). Ar frāzi “tie, kas nav aptraipījušies ar sievietēm” varam saprast, ka tie nav arī ļāvuši sevi pavedināt netiklei Bābelei un viņas meitām (Atklāsmes 17: 5). Tādējādi viņi attēlo “Kristus līgavu”, kas gaida Jēzus Kristus atnākšanu un seko viņam visur.

Israēliešu izpratnē pirmais dēls (pirmdzimtais), pirmais dzīvnieks vai pirmā ražas daļa piederēja Dievam. “Pirmie augļi” bija svēti, tas nozīmē – viņa īpašums. Tāpat 144 tūkstoši ir Dieva sevišķs īpašums. Neviens nedrīkst tiem piedurt roku.

Tāpēc, ka krāpšanai un meliem būs liela loma beigu laikā (2. Tesalonīķiešiem 2: 9-11), uzticīgo patiesums un godīgums būs īpaši aizdomīgs. Pie tiem netiks atrasta nekāda vaina, jo Jēzus Kristus tos būs darījis taisnus (Efeziešiem 1: 4; 5: 27). Visas cilvēku vai sātana apsūdzības būs noraidītas.

PĀRDOMĀM

Vai es, esot Dieva īpašums, jūtos drošs un pasargāts?

TRĪS ENĢEĻU VĒSTS

Atklāsmes 14: 6-13

Tēli un simboli:

Bīties Dieva (7. pants – Sakāmvārdi (Salamana pamācības) 9: 10; 3: 7; 16: 6; Psalmi 10: 11)

Bābele (8. pants – Atklāsmes 17. nod.)

Netiklības kaismes vīns (8. pants – Hozejas 4: 11, 12; Ecehiēla 16. nod.)

Ir kritusi (8. pants – Jesajas 21: 9)

Dieva dusmu kvēles vīns (10. pants – Jeremijas 25: 15, 16, 28, 30-38)

Mūžu mūžos (11. pants – Jesajas 34: 9, 10)

Jēzus Kristus dod mums divas zīmes, kas liecinās par pasaules galu: pirmkārt, būs visaptveroša bezlikumība un tāpēc mīlestība daudzos atdzīsīs, otrkārt, Dieva valstības evaņģēlijs tiks

pasludināts visā pasaulē, tā, ka visas tautas to dzirdēs (Mateja 24: 12, 14). Tikai tad varēs nākt šīs pasaules vēstures noslēgums. Taisnības un mīlestības valstības labā vēsts ir Dieva atbilde cilvēces bezlikumībai un mīlestības trūkumam.

Šis evaņģēlijs tiks vēl vairāk pastiprināts ar trīs eņģeļu vēstīm, tiem citam pēc cita lidojot debesu vidū. Tas, ko viņi pasludinās, būs dzirdams un sasniegs ikvienu katrā zemes vietā. Šis evaņģēlijs būs Dieva pēdējais piedāvājums cilvēcei.

Tā kā Jānis to dēvē par mūžīgo evaņģēliju, tā nav nekāda jaunā ziņa. Tās pamats ir cilvēces atpirkšana un glābšana caur Jēzu Kristu. Tomēr šeit tas tiek attiecināts uz īpašu laiku un īpašu ļaužu grupu. Ikvienam tagad jāizlemj, kam viņš vēlas ticēt un paklausīt. Tāpēc vēlāk Jānis piemin vēl otru vēstījumu, kas ir pretstatā triju eņģeļu vēstij: trīs nešķīsti gari iznāk no nesvētās trīsvienības, lai sapulcinātu cilvēci pasaules noslēguma *izrādei* (Atklāsmes 16: 13-16). Tāpēc šeit ir jautājums – kurš patiesi var pieprasīt cilvēces paklausību un pielūgsmi?

PIRMĀ EŅĢEĻA VĒSTS

Pirmais eņģelis cilvēci aicina bīties Dieva, tas ir uztvert viņu nopietni, rēķināties ar viņu un dot viņam godu, jo viņa tiesas stunda ir pienākusi. Turklāt viņš aicina visus pielūgt Radītāju.

Šai ziņai ir noteikta nozīme jau šodien. Mūsdienu sekularizētajā sabiedrībā Dievs ir tikai komiksu varonis – vecs vīriņš ar baltu bārdi, ko nevienam nevajadzētu uztvert nopietni. Tā vietā, lai godinātu, par viņu tikai pasmaida. Pat ticīgie bieži kritizē viņa darbību. Tikai nedaudzi joprojām tic Radītājam, kamēr daudziem pieņemamāks šķiet uzskats, ka dzīvība ir attīstījusies tīras nejaušības rezultātā (kaut arī šis ir tikai ticības jautājums un nav zinātniski pierādīts).

Gods un pielūgsme nepienākas iepriekšējā nodaļā attēlotajām antikristīgajām varām, kaut arī tās uz to pretendē, bet vienīgi Dievam, visuma Valdniekam! Radība nav tā, kas jāpielūdz (Atklāsmes 13: 4, 15), bet gan Radītājs (Mateja 4: 10)! Tādējādi šeit ir netieša norāde uz pirmajiem četriem no desmit baušļiem (2. Mozus 20: 2-11). Tie mums rāda, ka Dievs vienīgais ir Kungs un var pieprastīt mūsu paklausību (Atklāsmes 13: 2). Nedrīkst pielūgt kādus tēlus (sal. Atklāsmes 13: 15). Dieva vārds ir svēts (sal. Atklāsmes 13: 6). Svētot sabatu, radišanas atceres dienu, mēs parādām, ka ticam Dievam kā Radītājam (sal. Atklāsmes 14: 7).

Bezdievīgās varas var draudēt ar dažādām līdzekļiem, bet tagad ir pienācis laiks, kad Dievs turēs savu tiesu. Nevienam nevar izvairīties no šīs tiesas, ne pūķis, ne zvērs no jūras, ne zvērs no zemes. Viņi jau ir nosodīti, un viņu gals ir tuvu. Ikviens, kas nostājas viņu pusē, stāv pie zaudētājiem. Tās ir labās ziņas (evaņģēlijs) visiem, kas ir cietuši no sātana un viņa palīgiem.

Tādējādi evaņģēlija pasludināšana vienlaikus ir arī tiesa, jo tas novelk līniju, kas nošķir tos, kas tam tic, no tiem, kas to noraida (Jāņa 3: 18). Ikvienam, kas pieņem Jēzu Kristu, ir mūžīgā dzīvība (Jāņa 3: 16). Tā ir Dieva mīlestības un žēlastības dāvana un tāpēc nevar tikt iegūta ar darbiem. Tāpēc evaņģēlijs ir labā vēsts.

OTRĀ EŅĢEĻA VĒSTS

Apstākļi, kādi attēloti Atklāsmes grāmatas 13. nodaļā, pasaules notikumu beigās, rāda ārkārtas situāciju, kurai nepieciešams ārkārtas vēstījums. Šeit nav sadursme starp ticību un neticību, bet drīzāk starp Kristus ticību un antikrista ticību. Trīs varu atbalstītāji Atklāsmes grāmatas 13. nodaļā arī ir ticīgie, bet tie liek cilvēku likumus augstāk par Dieva baušļiem; tas, ko viņu valdnieki no viņiem sagaida, ir daudz svarīgāks par to, ko saka Dievs. Tāpēc Dieva baušļu *turēšana* šajā kontekstā ir tik īpaši uzsvērtā (Atklāsmes 14: 12, Marka 7: 7-9).

Ne vienmēr visi kristieši arī dara, ko Jēzus saka (Jāņa 15: 14, Mateja 12: 50). Ne katrs, kurš sauc Jēzu Kristu par savu Kungu un pat ir darījis lielas lietas viņa vārdā, saņems mūžīgo dzīvību (Mateja 7: 21-23; burtiski: "...nost no manis, jūs ļauna darītāji!"). Protams, paklausība pati par sevi nevienu neglābj, bet pastāvīgas un apzinātas nepaklausības dēļ kristietis var zaudēt mūžīgo dzīvību (sal. Ebrejiem 10: 26; burtiski "tīšuprāt grēkojam").

Šī iemesla dēļ otrais eņģelis sagatavo ceļu brīdinājuma saucienam, kuru pēc tam pasludina trešais eņģelis. Tas runā par varenās pilsētas Bābeles krišanu, jo tā "... ar savas netiklības kaismes vīnu ir apdzirdījusi visas tautas." Jau Atklāsmes 11: 8 Bābele tika pieminēta kā "lielā pilsēta" (sal. 4. nodarbībā sadaļa "Divi liecinieki"; Atklāsmes 17: 1-5, 18). Bet šeit šīs pilsētas vārds tiek pieminēts pirmo reizi.

Bābelei jau bija svarīga loma īsi pēc plūdiem. To dibināja Nimrods, pirmais mednieks (1. Mozus 10: 8-10). Šķiet, ka viņš bijis arī Bābeles torņa būvniecības ierosinātājs, jo vienlaicīgi ar pilsētas dibināšanu tikai iesākta arī torņa celtniecība, kura "virsotne lai ir debesīs" (1. Mozus 11: 4). Šis bija cilvēku mēģinājums aizsniegt Dievu ar pašu pūliņiem (*Bab-el* = Dieva vārti). Tāpēc, ka ķēniņš Nebukadnecars šo pilsētu vēlāk uzskatīja par savas varas un slavas zīmi (Daniēla 4: 26, 27), Bābele apzīmē arī iedomību un lepību. Tāpēc, ka tā iznīcināja Jeruzalemi un templi, un ieveda jūdus gūstā, Bābele tiek uzskatīta ne tikai par reliģiskās brīvības apspiešanas un vajāšanu simbolu, bet arī par ticības viltotāju. Tādēļ Jēzus Kristus laikā jūdi vārdu "Bābele" tulkoja kā "apjukums" vai „sajukums”.

Bībelē vārds "maucība" simbolizē neuzticību Dievam, kā arī pagānisko un bībelisko pārliecību sajaukšanos. Šis sajaukums ir kā apreibinošs vīns, kas cilvēku dara aklu pret patiesību un Dieva prasībām. Bābele ir likusi visām tautām dzert no šī nepatiesās ticības vīna (Atklāsmes 14: 8), līdz kamēr zemes un cilvēku valdnieki ir pavisam piedzērušies (Atklāsmes 17: 2, 18: 3) un kļuvuši nespējīgi uztvert Bībeles evaņģēliju.

Tekstu salīdzināšana parāda, ka laiku beigās „Bābeli” veido trīs varu apvienība, par ko lasām Atklāsmes 13. nodaļā. Septītās sērgas laikā šī varas apvienība sairs (Atklāsmes 16: 19) un beidzot ies bojā. Šo Bābeles krišanu sludina jau otrais eņģelis. Tāpēc arī viņa vests ir "labās ziņas" katram, kas palicis uzticīgs Dievam. Neapšaubāmi, Bābelei ir kontrole pār visu pasauli, bet tās laiks ir ierobežots un drīz beigsies.

Otrā eņģeļa vēsts Vecās Derības pravietojumus par Bābeli sasaista ar beigu laika Bābeli. Šajā kontekstā interesants ir Jesajas pravietojums par Kīru (Jesajas 44: 24-45: 3). Atklāsmes grāmatā Medo-persiešu valdnieks simbolizē Jēzu Kristu, kurš izbeigs Bābeles varu pār šo pasauli un sagraus šo "lielo pilsētu".

TREŠĀ EŅĢEĻA VĒSTS

Trešais eņģelis vērsas pie tiem, kas ir atmetuši pirmā eņģeļa vēsti un ļāvuši sevi maldināt trīs varām no Atklāsmes grāmatas 13. nodaļas, nepielūdzot Radītāju, bet gan zvēru no jūras un viņa tēlu. Šis brīdinājuma sauciens nav adresēts visiem kopumā, bet runā uz katru vienu atsevišķi. Tātad ikviens ir personīgi atbildīgs par saviem paša lēmumiem un nevar paļauties uz baznīcām vai mācītājiem, vai vispār pieņemtām "patiesībām un vērtībām".

Jau Vecās Derības laikā vēstis par Dieva tiesu nebija populāras. Tomēr, kad runa ir kaut vai par vienas personas dzīvību un kad visi citi līdzekļi ir cietuši neveiksmi, Dievam tas jādara skaidri zināms.

Ikviens, kurš nav pirmās divas brīdinājuma vēstis uztvēris nopietni, vēl joprojām ir aicināts nožēlot un atgriezties.

Atkal un atkal Dievam Israēla laikos tika pārņemts par iejaukšanos ar savu tiesu. Tajā pašā laikā viņu apsūdz arī par to, ka viņš neiejaucas, lai kādu sodītu, un par to, ka viņš neaptur visu to, ko cilvēki šodien izraisa. Gan vienā gan otrā veidā tiek apšaubīta viņa mīlestība. Pagātnē viņš bija cietsirdīgs, šodien viņš ir vienaldzīgs vai arī neeksistē vispār to acīs, kas viņu apsūdz, jo viņš it kā klusē. Un tā, kad ir darīšana ar netaisnību, ko mēs paši izraisām, Dievs nekad nevar izdarīt visu pareizi cilvēku acīs. Tomēr pēdējā tiesā visiem cilvēkiem taps skaidrs, ka Dievs savā rīcībā ir taisnīgs. Kopš grēkodami esam šķīruši sevi no Dieva, mūsu liktenis ir nāve. Jēzus Kristus mums piedāvā jaunu dzīvību. Ikviens, kurš no šī piedāvājuma atsakās, automātiski ir lemts nāvei. Dievs nevienam mūžīgo dzīvi neuzspiež. Viņš cilvēkiem atstāj brīvību izvēlēties arī nāvi.

Jautājumam par tiesu ir sakars arī ar taisnīgumu. Ne vienmēr tie, kas pastrādā vardarbību un netaisnību pret citiem, izraisot tiem ciešanas un nāvi, psiholoģiski ievainojot vai iznīcinot citu laimi, cilvēku tiesās tiek saukti pie atbildības. Tāpēc ir pamatots sauciens pēc Dieva tiesas (sal. Atklāsmes 6: 10).

Trešais eņģelis pretstata Dieva tiesas vīnu Bābeles netiklības vīnam. Jau pagātnē „Bābeles vīns” bija tik ļoti apreibinājis cilvēkus, ka nevainīgi ļaudis tika slepkavoti, mocīti un sadedzināti uz sārta, un tas viss notika Jēzus Kristus vārdā. Pasaules vēstures pēdējās dienās tas rosinās vēl nežēlīgākus darbus. Tāpēc arī ikviens, kas neatstās Bābeli, kļūs līdzvainīgs tās grēkos (Atklāsmes 18: 4).

Ja pagātnē Dieva tiesas pasludinājumi ietvēra arī žēlastības piedāvājumu, tad pēdējā tiesā tas vairs nenotiks. Kad Jēzus Kristus noliks pasaules notikumu galu, vairs nebūs nekāda iespēja atgriezties. Tas ir tas, kas padara trešā eņģeļa vēsti tik neatliekamu.

Uguns un sērs ir sods sātanam un bezdievīgajām varām laiku beigās (Atklāsmes 19: 20, 20: 10). Ikviens, kurš no tiem atsakās un seko Jēzum Kristum, izbēgs no viņu likteņa. Šeit nav runa par nebeidzamām mocībām, mūžīgi degot ellē, bet drīzāk te ir saistība ar ainām no Vecās Derības. Piemēram, edomiešu zemei vajadzēja degt ar piķi un sēru, un neapslāpējamu uguni, tā, ka tās dūmi paceltos *mūžam*. Edomai jābūt par postažu paaudžu paaudzēs (Jesajas 34: 9, 10 burtiski). Šīs spilgtās frāzes nozīmē to, ka Dieva spriedums ir galējs un tas nevar tikt mainīts. Tas būs spēkā mūžīgi. (Vairāk par šo tēmu 7. nodarbībā.)

Neviens, kas šodien, iespējams, izvairās no atbildības, neizspruks dievišķajam taisnīgumam. Kamēr līdz tam nonāksim, mums vajadzīga pacietība. 12. pantā Jānis lieto vārdu, kas nozīmē

“nelokāma izturība”, nevis vienkārši pasīva gaidīšana. Sarežģītajos laikos, kad valdīs jaunās Bābeles likumi (šīs pasaules vareno dibinātā jaunā Roma), ticīgajiem vajadzīga drosmē stāties pretī masām un nepadoties politiski-religiskajam spiedienam. Trešais eņģelis liek tiem turēt Dieva baušļus un ticību Jēzum Kristum (var tulkot arī otrādi: Jēzus Kristus ticību). Ticība un paklausība ir divas Jēzus Kristus sekotāju pazīmes. Kamēr šodien daudzi cilvēki apšaubā desmit baušļu, īpaši ceturtnā baušļa, spēkā esamību, šie kristieši turas pie Jēzus Kristus apgalvojuma: “Iekams debesis un zeme zudīs, pat vismazākais burts vai rakstu zīme no bauslības nezudīs, līdz tas viss notiks”, jo Jēzus Kristus nav to atcēlis, bet gan parādījis tās īsto nozīmi (Mateja 5: 17-19). Šī pazīme kopā ar viņu drošo ticību Jēzum Kristum tos atšķir no antikristīgās Bābeles varas sekotājiem, kas izliekas par reliģioziem un dievbijīgiem.

Trešā eņģeļa vēsts nebeidzas ar Dieva tiesas ainu, bet ar skatu uz Jēzus Kristus sekotājiem. Šādā veidā Bābeles sekotājiem tiek parādīts, kurā pusē stāv Dievs, lai tie spētu rast drosmi pamest Bābeli un pievienoties Jēzus Kristus draudzei.

Balss no debesīm noslēdz vīziju, lai tā mierinātu visus ticīgos, kuri mīrs šajā cīņā un vajāšanu laikā. Tie var sevi uzskatīt par svētītiem, jo tie atpūtīsies no visiem šīs pasaules sarežģījumiem, kamēr Jēzus Kristus tos augšāmcels no nāves miega. Tā vieni kristieši ies caur nāvi un augšāmcelšanos, tāpat kā Jēzus Kristus, kamēr otri piedzīvos viņa otro atnākšanu nāvi nebaudījuši (1. Tesaloniķiešiem 4: 13-18). Viens atpūtīsies savā kapā, kamēr otram būs jāpiedzīvo smagas vajāšanu dienas. Tāpēc tiem būs īpaši nepieciešama izturība, kā arī droša ticība un paklausība Dievam.

PĀRDOMĀM

Vai izturība, paklausība un ticība ir tās, kas raksturo arī manu dzīvi? Kas man jāmaina? Kur man īpaši nepieciešams Svētā Gara spēks, lai spētu palikt uzticīgs Jēzum Kristum?

SODS VAI GLĀBŠANA?

Atklāsmes 14: 14-20

Tēli un simboli:

Kāds Cilvēka Dēlam līdzīgs uz balta mākoņa (14. pants – Mateja 24: 30, 31)

Ass sirpis (14. pants – Marka 4: 14–20, 26–29)

Vīnspaidis ārpus pilsētas (20. pants – Joēla 4: 11–17)

Šī vīzija sniedzas līdz pat pasaules galam, jo aizved līdz Jēzus Kristus atnākšanai un pasaules tiesai. Tā ir daudz dziļāka nekā iepriekšējie apraksti. Savukārt nākamajā atklāsmē pēdējie notikumi tiks attēloti vēl sīkākās detaļās. Tā Atklāsmes grāmata arvien precīzāk un precīzāk skaidro, kas notiks noslēgumā.

Abi sekojošie notikumi atkal turpinās Debesu templī. Jānis Jēzu Kristu redz kā ķēniņu, kas sēž uz balta mākoņa ar asu sirpi rokā. Tajā laikā sirpi lietoja labības ražas ievākšanai. Labība simboliski attēlo izpirktos. Tāpēc šis ražas ievākšanas motīvs Jēzus Kristus atgriešanās ainā pirmkārt stāsta nevis par bezdievīgo tiesāšanu, bet drīzāk par ticīgo pilnīgu atpestīšanu. Tas ir otrais nozīmīgākais notikums uzreiz pēc Jēzus Kristus upura pie krusta par mūsu grēkiem. Bez viņa otrās nākšanas un mirušo ticīgo augšāmcelšanas mūsu ticība būtu bezjēdzīga (sal.

1. Korintiešiem 15: 19).

Iznākot no tempļa, cits eņģelis aicina Jēzu ievākt ražu. Jēzus tagad sapulcē pie sevis ticīgos no visiem laikiem, lai tos vairs neskartu nekādas ciešanas. Sātans un viņa dēmoniskie un cilvēciskie līdzdalībnieki tiem vairs nevar nodarīt nekādu ļaunumu. Nāve, slimības un sāpes paliek pagātnē uz visiem laikiem. Šis ir mūžīgā evaņģēlija triumfējošais noslēgums – ļoti labas ziņas!

Palestīnā tajā laikā labības ražai sekoja vīnogu raža. Praviētis Joēls šo tēlu jau ir izmantojis, lai ainotu Dieva spriedumu pār cilvēkiem, kas bija ielenkuši Jeruzalemi, lai iznīcinātu viņa ļaudis. Tos kā vīnogas bija ārpus pilsētas jāsamin spiedē. Šis ainojums rādīts, lai iedrošinātu ticīgos beigu laikā. Pat ja tos ielenkuši ienaidnieki un situācija šķiet bezcerīga, Jēzus Kristus viņus atbrīvos un sapulcēs pie sevis. Bet bezdievīgie tad mirs. Sauciens pasludināt spriedumu izskan no debesu tempļa – tieši no altāra, no samierināšanas un aizstāvības vietas. Katrs, kurš noraida Dieva žēlastību, tiek pakļauts spriedumam. Jēzus Kristus ir izdarījis visu iespējamo, lai katrs un ikviens varētu saņemt mūžīgo dzīvību. Bet tagad griezties atpakaļ vairs nav iespējams.

Tāpat kā 144 tūkstoši, arī 1600 stadijas ir simbolisks skaitlis. Var uzskatīt, ka to veido četri kompasa kardinālie punkti reizināti paši ar sevi un pēc tam ar 100 (4x4x100). Tas nozīmē, ka Dieva spriedums aptvers visu zemi. Nebūs neviena vieta, kur cilvēks varētu paslēpties no Jēzus, kad viņš atgriezīsies. Tas vai teiksim “jā” vai “nē” evaņģēlijam, noteiks mūsu nākotni: vīna spiede vai labības klēts; notiesāšana vai glābšana; mūžīgā nāve vai mūžīgā dzīve. Nevienam cilvēkam nebūs iespējams no šī lēmuma izvairīties.

Lai neviens nepaliktu nebrīdināts, Jēzus Kristus laika beigās liek šo trīs eņģeļu vēsti pasludināt visai pasaulei. To dzirdēs ikviens; pat ja kāds dzīvos ļoti nomaļā vietā un tāpēc nevarēs to uzzināt no kristiešiem, tad uzzinās to caur Svētā Gara darbību. Vajātajiem un apspiestajiem tā ir laba ziņa, jo tā vēsta, ka Jēzus Kristus drīz darīs galu nāvei un ciešanām, netaisnībai un mīlestības trūkumam, vajāšanai un sāpēm. Tas palīdzēs tiem palikt izturīgiem un pastāvēt par savu ticību Jēzum Kristum.

PĀRDOMĀM

Vai es no visas sirds gaidu Jēzus Kristus atgriešanos?

KOPSAVILKUMS

Atklāsmes grāmata stāsta par lielu cīņu starp septiņām “personām”. Vienā pusē stāv Dievs Tēvs, Jēzus Kristus un Svētais Gars; otrā pusē stāv sātans, antikrists un viltus praviētis (nesvētā trīsvienība); tiem pa vidu stāvam mēs – cilvēce, par ko cīnās abas puses. Lai arī šķiet, ka

bezdievīgie spēki uzvar, viņu bojāeja ir jau pasludināta. Tāpēc kristieši var ar atvieglojumu uzelpot un skatīties nākotnē ar cerību. Tos sagaida mūžīga dzīve sadraudzībā ar Dievu.

PERSPEKTĪVA

Nākamā Atklāsmes grāmatas nodaļa apraksta Dieva tiesu Bābeles antikrista varai un tās atbalstītājiem. Jēzus Kristus nesēž dīkā līdz savai otrajai atnākšanai, bet jau pirms tās iejaucas, lai caur septiņām sērgām ierobežotu savas draudzes ienaidnieku varu. Tādā veidā viņš pasaules notikumu pēdējās dienās nodrošinās, ka ticīgie nemirs. Tāpēc mums nav jābaidās par nākotni; Jēzus Kristus ir uzvarējis pasauli.

JAUTĀJUMI PAR 5. TĒMU

1. Kam ļaudis laiku beigās ļauj sevi pievilt?

2. Ko nozīmē zvēra zīme?

3. Kāpēc pirmais eņģelis aicina cilvēkus pielūgt Radītāju?

4. Ko simbolizē Bābeles pilsēta?

5. Kādā gadījumā vēsts par tiesu ir labas ziņas?

6. Kas saskaņā ar Atklāsmes 14. nodaļu notiks, kad atgriezīsies Jēzus Kristus?

7. No kādas izvēles neviens cilvēks nevarēs izvairīties?

Jautājumi, kas man radušies studiju laikā:
